

انباھ ۾ آڙاھ

داتا ولایت شاھ جو ڪلام

مرتب:

صوفي شفييع محمد سومرو "صادق چوڻيون"

ارپنر

صوفين جي سرواڻ
شاھ عنايت جھوڪ واري ۽
حسين بن منصور حلاج ۽
مرشد ابن مرشد
شاھ نصير سائين (نئون شهر و فيروز)
جي نالي

حق موجود دم دستگير

صوفي شفيق محمد سومرو "صادق چوٿون"

تاريخ: ۲۲-۳-۲۰۰۵ع

- ڪتاب جو نالو: انباهه پر آڙاهه
- شاعري: داتا ولايت شاهه جيلاني
- چاپو: پهريون (۱۹۹۰)
- مرتب: مهدي شاهه فياضي
- بيو چاپو: صوفي شفيع محمد سومرو "صادق چوٿون"
- ملھ: ۶۵ روپيه
- ڪمپوزنگ: ظهير ميراڻي
- لي آئوٽ: (السعود ڪمپوزنگ سينٽر سکر)
- چپائيءَ جو سال: ۲۰۰۵ع
- چپائيندڙ: صوفي صادق پبليڪيشن ٺيڪرائو روڊ ڍنڍي
- تعداد: ۱۰۰۰
- ملڻ جو هنڌ: داتا تاج محمد شاهه جيلاني
- (درگاهه داتا فيض درياھ انباهه)
- شريف چڪ تعلقه لکي ضلع
- شڪارپور)

فهرست کلام

- ★ لاله الا لله مني آهي ٻولي مني آهي ٻولي
- ★ محمد مصطفيٰ مدني مڙين مختيار ٿيو پيدا
- ★ علي حيدر ڪردي هون ٻياورد وظيفا نه پڙهي هون
- ★ محي الدين ميران ميث تڪسيران ڪج
- ★ آهي توکان سوا ڪير ڪنهنڪي حال سٿايان
- ★ آيو عشق اڳڻ شڪران چوان
- ★ اڳڻ آوي دلدار سرهي سيج وچينديان
- ★ تون آن باغ حسن جو گل گل گل
- ★ تنهنجي اکر سري ٿي منهنجي نٿي سري
- ★ پاڻ وڃائي پوءِ ڏس پرکي
- ★ پرديسي پيارا ديس تنهنجو آ ڪٿي
- ★ پسي سهڻا تنهنجي صورت پڙهان
- ★ چيو عشق حضرت مان توڙي اڃان ٿو
- ★ چو ٿيو دل کي زخم تون نه سمجهين ٿو صنم
- ★ حسن سردار ڪيا سينگار ٿيا گلزار گلزارا
- ★ حضرت انسان نقش صورت ۾ جلوه
- ★ دلريا دیدان هڻي ديوانو دلبر تو ڪيو
- ★ دلين لٽڻ کان واقف منظور نظر آهي.
- ★ دید جي شهيد جو دارون دوا دیدار آ.
- ★ دید ملائي دید سان دلبر دیدار ڏي
- ★ سڏي ساقي ڏٺي سرڪي ڏيڻ انجام
- ★ عشق اچي اثبات ڪيڙو

- ★ ڪنهن کي ڪين ٻڌو نه ڪنهن ٻئي کي چئون
- ★ ڪيو ڏيد تنهنجي پرين آڏيوانو
- ★ مست مدام ڪيو آهي مونکي
- ★ منهنجا مارون ملڪ ملير هت قيد
- ★ منهنجو يار مونسان وفادار آهي.
- ★ مل مونسان صنم توکي دل جو ڏنم
- ★ مونکي محب جهڙو آيو ڪونه نظر
- ★ وهندي ايندو وقت اهو ئي سازن کي
- ★ صورت ۾ آدم آهي سرسبحان جو
- ★ جا جا تمرري بانوريا
- ★ تيري ميخاني ۾ تيري ميخاني ۾
- ★ لکين شڪرانا لکين شڪرانا
- ★ هڪ يار اٿم يا ڪي پيو يار ڪيو ڇا
- ★ ڇڏ ويهڻ جون ڪي وايون
- ★ ننگر نمائي داڀال وي
- ★ بازار برسي برهم جي اوهين عشق جو
- ★ رڄ روڻ راتيان ڏينهان آهي علامت عشق جي
- ★ عشق البت عاشقن کي
- ★ عشق جو پورو ٿيو پيو صاف ثابت سورمان
- ★ مر ملامت مون وسي مرد ڏيهه پيو طعنا ڏئي
- ★ دارين کان اڳي هئي شاهي فقير جي
- ★ سهڻي سينگار ڪيو موهي منار ويو
- ★ آيو پيارل پرچي آيو
- ★ او پرديسي تنهنجي پسڻ لاءِ پڪاري
- ★ ڏسڻ ته ڏيو جيڏيون مون منزل جو

- ★ رڪي رمز روحاني رايا بن صورت
- ★ توڙي دڙڪا ڏيو دلدار آهيون
- ★ حال ٻڌايان ڪنهن کي عشق جي آزار جو
- ★ جن جو آسرو مارن سان ملندس الا
- ★ اشاري ابرن جي ديد ڪيو ديوانو
- ★ اصل آري چام سان محڪم مجاز آ
- ★ پڪاريان پڪاريان سدا
- ★ جيئن وڻيو تيئن مون کي آهي نياھڻي
- ★ منهن ڏکيم محبوب لئي ڪنهن
- ★ مون کي ڏي مون کي ڏي مون کي ڏي شراب
- ★ ناز وارن نيئن دلبر ديدان لايون
- ★ سڄڻ اڳڻ مون آيو
- ★ منهنجو يار ميهار سان ٿيو ملڻ جو
- ★ داتا سائين توڙ سائين
- ★ پنهل آيو پاڻ
- ★ ڏاڍو ڪري آيو عشق امارو
- ★ شمس ڪيو آ شعاع اونداھي جي
- ★ عشق ڪيو بيتاب تاب ۾ تابا دور ڪياسي
- ★ آيا انس دي اولي ماھي
- ★ آيو ٿي انسان محبت مهر ڪرڻ جي لاءِ
- ★ آيو اڳڻ سڄڻ مون گھر سدائين
- ★ هردي ھادي ٿو ڳولھي
- ★ پنهنجي ديس تي ڪاھيون ڪاھ
- ★ سمانه فض ڪا پردي

- ★ رڪي رمز روحاني رايا بن صورت
- ★ توڙي دڙڪا ڏيو دلدار آهيون
- ★ حال ٻڌايان ڪنهن کي عشق جي آزار جو
- ★ جن جو آسرو مارن سان ملندس الا
- ★ اشاري ابرن جي ديد ڪيو ديوانو
- ★ اصل آري ڄام سان محڪم مجاز آ
- ★ پڪاريان پڪاريان سدا
- ★ جيئن وڻيو تيئن مون کي آهي نياھڻي
- ★ منهن ڏکيم محبوب لئي ڪنهن
- ★ مون کي ڏي مون کي ڏي مون کي ڏي شراب
- ★ ناز وارن نيئن دلبر ديدان لايون
- ★ سڄڻ اڳڻ مون آيو
- ★ منهنجو يار ميهار سان ٿيو ملڻ جو
- ★ داتا سائين توڙ رسائين
- ★ پنهل آيو پاڻ
- ★ ڏاڍو ڪري آيو عشق امارو
- ★ شمس ڪيو آ شعاع اونداهي جي
- ★ عشق ڪيو بيتاب تاب ۾ تابا دور ڪياسي
- ★ آيا انس دي اولي ماهي
- ★ آيو ٿي انسان محبت مهر ڪرڻ جي لاءِ
- ★ آيو اڳڻ سڄڻ مون گهر سدائين
- ★ هردي هادي ٿو ڳولهي
- ★ پنهنجي ديس تي ڪاهيون ڪاه
- ★ پيمانہ فيض ڪا پردي
- ★ چائون يار مونسان ڪري

- ★ دلبر کيو آدم آواز
- ★ دل ته دلبر جي
- ★ جاڏي تاڏي تون
- ★ فيراق ۾ ٿران ٿو ٿيڙيدار جي
- ★ ڪيچي ويا اٿم ڪاله
- ★ سجدو ثواب سرڪي
- ★ صورت صفاتي سانگ سان
- ★ مٿي جي ميخاني ۾ جامر
- ★ پرين پسا يو پاڻ قاصد
- ★ حسن تنهنجي تي مٺا
- ★ ڏس اوهاڻ جي عشق ۾
- ★ تڏهن وحدت ۾ آدل ونگي
- ★ ڪانگ اڏاريان ڪاڪ جا
- ★ ڏي مست ميخاني مان ساقي
- ★ چم چم چچڪا چيرن لايا
- ★ موري آش رهي من ۾
- ★ پائي پيچ پنهل مونسان پيار
- ★ محب مٺا منٺار يار
- ★ آڏو تن آيون سوريءَ جي پار
- ★ آيو پرين اندر ۾ باقي
- ★ جيئ ۾ جانب جوڙيون جايون
- ★ شهنشاهه شهباز رند وٺن ٿا
- ★ غازي نه ڪن ٿا غفلت
- ★ اچي بيٺو آيار

★ بره بست ڀلي ڪري

★ سهڻي صورت يار سچڻ

★ نسلڪ نانگو نيهن

★ سنڌي بيت جلوو تنهنجو جيلاني

★ وصال نامون..... (۱)

★ وصال نامون..... (۲)

★ سرهيرانجهو سي حرفي

★ عاشقن کي انتظار

★ عشق علي بره بالا

★ عشق البت عاشقن کي

★ آهي اڃايل عشق جو

★ سوري پرسر انجام

★ ريءَ هٿين پرين هاج

★ آهي اصل کان اقرار

★ سهڻل جو سينگار

★ عشق ڪيو آمارو

★ بيت محبت جي ميدان ۾

ٻه اکر

آءِ درگاه جي معتقدن ۽ طالبن جو مشڪور آهيان، جن داتا فيض درياھ اڪيڊمي ڊڪٽ ضلع شڪارپور قائم ڪئي آهي. جنهن ۾ پهرين ابتدا بابا داتا ولايت علي شاهه جيلاني رح انباھي جو رسالو ”انباھ ۾ آڙاھ“ اظهار ڪري رهيا آهن. آءٌ خصوصن مهدي شاهه فياضي ۽ عمومين اڪيڊمي جي عهديدارن طالبن کي نيڪ فال لاءِ مبارڪ ڏيان ٿو. دلي آھ ۽ دعا اٿم ته اهي اڪيڊميءَ جا راھ رو، اڳتي وڌائيندا بياض داتا فيض درياھ، داتا ولايت علي شاهه ۽ داتا فيض درياھ جي طالبن ۽ خصوصن ضلع شڪارپور جي درويشن ۽ عمومين سنڌ جي تصوف جي خدمت ڪندا. (آمين)

بگن شاهه جيلاني

سجاده نشين

سرپرست داتا فيض درياھ اڪيڊمي

ڊڪٽ ضلع شڪارپور

يال پلي جا پانيان مان.....

عشق جنين سر آيو، صاف تنين سنيا،

سوا عشق الله جي، ٻولي ٻولن بي نا،

هاديءَ واري حال ۾، رهن يڪدل يقينا،

اٿن اندر ۾ آئينا، بگن شاهه سدا پسن پرينءَ کي.

اسان جو وڏو بزرگ مخدوم صوفي حاجن شاهه (لونگاڻي) ۽ حاجي پير شاهه جيلاني انباھي، هم صحبتي ۽ هم عصر ۽ درگاه نوشهري فيروز جي

شههشاھه، شاھه نصيرالدين اول جا طالب هئا. اسان جا پريان جديدجد طالبت جو سلسلو ٻنهي درگاهن سان رکيو اچن.

الحمدلله جو اڄ داتا فيض درياهه اڪيڊمي ڊڪٽ طرفان داتا ولايت علي شاھه جيلاني جن جو چونڊ ڪافين تي مشتمل مجموعو ”انباهه ۾ آڙاهه“ ڇپجي اوهان جي هٿن تائين پهتو آهي.

منهنجي سيني ۾ گذريل ٽن سالن کان اها آس، اميد ۽ تڙپ هئي ته داتا فيض درياهه ۽ داتا ولايت علي شاھه جن جو مجموعو ڪلام ڇپائي پڌرو ڪجي.

آخر داتا سائين جن جي خاص مهرباني ۽ نوازش سان اها اميد پوري ٿي ۽ اسان ڊڪٽ ضلع شڪارپور ۾ شههشاھه هادي داتا بگن شاھه جيلاني سجاده نشين درگاهه فياضي انباهه شريف جن جي سرپرستي هيٺ داتا فيض درياهه اڪيڊمي جو قيام عمل ۾ آندو ۽ فيصلو ڪيو ته داتا ولايت علي شاھه جن جي مجموعو ڪلام سان هڪ سو ڪافيون چونڊي ڇپائجن.

سچ ته داتا سائين جن جي مجموعو ڪلام جنهن ۾ درگاهه واري قلمي نسخي مطابق ٽي سو ايڪهتر ڪافيون، ايتاليهه بيت ۽ ٽي سه حرفيون شامل آهن. انهن مان هڪ سو ڪافيون چونڊڻ مشڪل لڳو پر اهو سوچي ته داتا جن جو هر هڪ لفظ هدايت ۽ حق جي راهه آهي. مون هر روپ مان چند ڪافيون چونڊي انهن کي راڳ وار سڌا سڀاڳڻ روپ پيرويءَ کان روپ آسا تائين هر راڳ جي ڳائڻ واري مقرر تائيم مطابق رکيو آهي. هر روپ ۾ جيڪي ڪافيون آيون آهن انهن کي الف - ب وار ترتيب ڏنو آهي.

مان سڀ کان اول مرشد پاڪ شههشاھه داتا بگن شاھه جيلاني سرڪار ۽ داتا جان محمد شاھه جيلاني وايعهد شهزاده جن جو بيحد شڪر گذار آهيان جن هي رسالي جي ڇپائي ۾ ظاهري توڙي باطني هر قسم جي مدد ڪرڻ فرمائي.

تنھن کانپوءِ فقير استاد قربان علي ”قربان“ خاصخيلي مصنف ”صوفي ساڃاھ“ جن جو تھ دل سان ٿورائتو آھيان جن ھن رسالي جو مقدمو لکيو آھي. فقير سائين جن تي ڏاتا ولايت علي شاھ جن جو خاص راض ھوندو ھو ۽ عمر جو گھڻو حصو ڏاتا جن جي قريب رھيان.

مان ٿورائتو آھيان پنھنجي والد بزرگوار صوفي سيد علي نواز شاھ فياض، سائين جڙيل شاھ، عبدالخالڪ فقير (درگاھ حاجي مير شاھ ڏنہ فقير سندراڻي ”مشتاق“) فقير محمد پنھل جھوڪي ۽ حبيب الله شاھ ”رنگي“ جن جو جن جي خاص مھربانيءَ ۽ صحبت ھيٺ تصوف جي راز و رموز کان واقفيت ملي ۽ ھي مجموعہ ڪلام سندن ئي ڪوششن جو نتيجو آھي. درگاھ فياض، جي، بابا ميرل فقير جائيراني جي فقراء، درگاھ لونگاڻي جي ساداتن، ارشاد علي شاھ (درگاھ حسين شاھ جيلاني بوزدار وڏا) قاضي لطيف ڏنہ خيرپوري، قطب علي شاھ ڏاڙا واھڻ، ھمت علي فقير لولائي، سونل فقير، عبدالحڪيم ۽ محمد چٽل فقير ويراڳين ساٿ ڏنو.

البت ھن ڏس ۾ ارمان اٿم جو اسان جو محسن سائي مرحوم استاد غلام رسول قريشي لاڙڪاڻوي، اسان کان جدا ٿي ويو ھن جا روح، درگاھ ۽ فقراء سان وابستہ رھندا.

مان شڪر گذار آھيان اڪيڊمي جي چيئرمين فقير منير احمد انڙ، وائيس چيئرمين اشرف زمان پير چندامي ڊپٽي سيڪريٽري محمد حسن خوشدل چنہ، اطلاعات سيڪريٽري عبدالغني اياز ڀٽي پنھنجي پياري مامي ۽ اڪيڊميءَ جي خزانچي سيد سلطان شاھ صوفي مقصود احمد مگريو ۽ سائين عبدالرحمان جتوئي صاحب، سائين عبدالفتاح ”فائق“ عبدالجبار جوش عيسائي، نبي بخش اڄڻ، منظور احمد اڄڻ، غلام محمد ڀٽو (پنهور) جن جو، جن جي ساٿ ۽ سھڪار سان ھي رسالو ڇپجي پڌرو ٿيو آھي. فقير گلشن احمد ميرائي، فقير روشن علي اوڻر انباھي، ديوان نين

لال ۽ فقير قمر الدين پڻو جن جون خدمتون وساري نٿو سگهان جن پروف
 ڏسڻ ۽ تصويرون مهيا ڪري ڏيڻ ۽ منهنجي مدد ڪئي.
 مون طفل عمر ۾ تصوفي بزرگن جا قلمي نسخا هٿ پيو ڪريان، جنهن ۾
 بياض داتا فيض درياه، بياض داتا ولايت علي شاهه جيلاني رح رساله علي
 محمد شاهه (علي ساء) گاڙي رساله توڪل فقير پشان لاڪا روڊ، رساله
 سلطان شاهه ماهوڻا ۽ رساله اسماعيل شاهه بيرنگ هٿ ڪيا اٿم، اڃا به
 کوجنا جاري رهندي اميد اٿم ته درجه بدرجه اهي رسالا اڪيڊميءَ جي رفاقت
 سان اشاعت هيٺ آڻيا ۽ ڇپائي پڌرا ڪيا.

مرتب

مهدي شاهه فياض

مقدمو

پاڻ وڃائي پڌرا ٿيا، اهي منڍنون ڪين مرن،
 ”موتو قبل الانت موتو“ مري ٿا جيئن،
 ”الفقر فخري والفقر مني“ اهو آهي قول سندن،
 اهي عاشق ٿا سڏجن ”ولايت شاهه“ وحدت جا،

سڀ ساراهه ۽ ثنا جو لائق، رب العالمين آهي. جنهن ”ڪن“ چئي ڪل
 ڪائنات جوڙي، انسان کي مٿ ڇاڪ مان پيدا ڪري کيس احسن تقويم
 جي پوشاڪ جو تاج پهرائي، اشرف المخلوقات جو لقب ڏئي، کيس خليفة
 الارض جو منصب عطا فرمايو. ڪروڙين قرب تنهن قادر جا جنهن انسان
 جي قلب کي ”بيت ربي“ جو شرف ڏئي، دمن جي خزاني سان مالا مال
 ڪري ”الانسان سري وانا سره“ جو راز آشنا ڪيو.

هي تعريف محبوب مصطفيٰ احمد مجتبيٰ عليه السلام رحمة اللعالمين کي سونهين جن جي محابي هن عدم دنيا جو وجود عمل ۾ آيو "لولاڪ لما خلقته الافلاڪ" جنهن جي نور مان امت ۽ هي جهان اظهار ٿيو.

ٽين تعريف حضرت غوث اعظم سيد عبدالقادر جيلاني رح عالم اسلام جي اها هستي، جنهن جي روحاني فيض مان قادري طريقه، ذريعه سلوڪ جا طالب، غوث، قطب، داتا، مشائخ، مخدوم ۽ شهيد رنگجي ريتا ٿيا، جن ۾ سيد السادات روشن ضمير، بدرالمنير صوفي فيض محمدشاهه عرف داتا فيض درياءُ انباهه شريف 1280 هجريءَ ۾ اظهار ڪئي، هن لنگوت بند ۽ ستي جتي بادشاهه 11 شوال 1325 هه ابدي جام نوش فرمائي، دارالبقا هلڻ جو راز فرمايو سندس ميلو هر سال 11 شوال تي ٿيندو آهي. سندن طالب بابا ميرل فقير جاگيرائي، علي محمد شاهه (علي ساءِ) جيلاني گاڙهي، غلام محمد حيدر فقير رند گوندرڙو، محمد ابراهيم شاهه جيلاني پنو عاقل، توڪل فقير پناڻ لاڪا روڊ، بچل شاهه ساهارو، بيدل فقير چنه صوڀو ديرو شاهه بگن اول، فيض الله فقير ڀٽو مظفر ڳڙهه پنجاب، جام بشيسي، هر گوڻند رام خيرپور ۽ پاڻي هاسا رام لاڙڪاڻو ناميارا ٿي گذريا آهن.

سندن ڏي پاءُ تاج محمد شاهه، جي اولاد داتا شاهه بگن اول مسند تي ويٺا، انجو فرزند داتا ولايت علي شاهه جيلاني محبوب سبحاني، غوث صمداني جي 29 پيڙهي ۽ داتا فيض درياءُ جي 3 پيڙهي جنهن جو رسالو "انباهه ۾ عشق جو آڙاهه" اڄ اظهار ٿي رهيو آهي.

حقيقت ۾ صوفي بزرگن، امن جو پيغام ڏئي، محبت ۽ ميناڄ وارو ماحول، شاعريءَ ذريعي پيدا ڪيو. سندن ڪلام تي تصوف جو رنگ، اندر جو آواز ۽ روح جي صدا رهندي اچي. صوفي فقير حسن و عشق ۽ هجر کي وصال جي رنگ ۾ رنگي بيان ڪن ٿا. موسيقيءَ جي لحاظ، سندن ڪيفيت

۾ سرور ۽ كيف جاري رهندو اچي.

”جانب جو جمال“ شاعريءَ جو محرڪ به آهي ته ازلي عشق جو اُھڃاڻ به آهي. سائين داتا شاھ ولایت به انساني اُنس جي سروپا سونھن ٿي فرمايو. ”آيا انس دي اولي ماھي، موهن ميمر دي مرلي چائي“

سائين داتا ولایت علي شاھ کي موجوده سجاده نشين داتا بگن شاھ دوم تولد ٿيا ته پاڻ فقيري پائي باھر روانه ٿيا. پاڻ فرمايائون:-

”تنھن جي خاطر ٿران در در، گداگر ٿي گھمان گھر گھر“

فراق ۾ ٿران ٿو، ٿيريدار جي نموني،

در در ڪريان گدائي، پينار جي نموني.

کين ڪن طالبن عرض ڪيو ته دستور موافق درگاهه ۾ رهو.

پاڻ فرمايائون:-

وردن زبان سونگي، سدا انجو اسر،

ياد ۾ نڪري ٿو، ننگ نئون هي نظم.

سانون دين ايمان درڪار نهين، اک يار دا درسن ڪافي هي.

دولت زردي پياس نهين، اک رنگ پريا رانجهن ڪافي هي.

پاڻ ”شاھ حسن“ جا شيدائي ۽ پنهنجي ”حسن“ ۾ پاڻ

مستعرف ٿي فرمايائون!

تون آن باغ حسن جو گل گل گل،

اسان واس وٺڻ لئه بلبل.

اڪڙين جي ملڪ ۾ اھڙا محور هيا جو فرمايائون!

”تنھنجي عين صاف اشاري،

موھي وڌو ماري، تنھنجي نازڪ نينھن نظر ري.“

گذھن ته ”فراق ۽ ٿورائي“ ۾ حيران ٿي فرمايائون ته:-

”وھندي ايندو...“

سازن کي سينگاري ايندا پرين اوتاري ”

تہ کائي فرمائين ٿا :-

”پاڻي پيچ پنهل، مونسان پيار ڪيو.“

ڪڏهن ساقيءَ جي انتظار ۾ فرمائين ٿا :-

”سڏي ساقي ڏئي سرڪي،

ڏين انجام سرجي ٿي.“

وري ساقي راضي ٿي ٿو تہ :-

”ساقي مونکي ساغر ڏنو، سرڪ سوايو،

نشو ٺيهن وارو، خمر ٿيو خمارو.“

عشق جي باري ۾ فرمائي ٿو تہ :-

”تسنگ نانگو نينهن ڪيو آ، عشق ڪيو اثبات“

”آيو عشق اڳڻ شڪران چوان، سرما مال مڏي قربان ڪيان“

”آيو پرين اندر ۾، باقي حجاب ڪهڙو“

دم ۽ ڏڪر جي خيال ۾ فرمائون :-

”غازي نہ ڪن ٿا غفلت، ڪم ۾ خيال دم جو،

اٿن ويهن، سمهن ۾، ڪم ۾ خيال دم جو.“

مون ناچيز تي سندن ڪرم نوازي سال 1938ع کان ٿي ۽ نالو به قربان علي

زڪياتون. امر ڪيائون تہ اوهان فقيرن جا ٻول قلمبند ڪري ”ڪشڪول

صوفي“ تيار ڪريو. جنهن جو نچوڙ ”صوفي ساڃاه“ اظهاري عام ٿيو. ان

اچر ۽ پچر، سور ۽ سوز، سک ۽ ساڃاهه جي سرڪي نصيب ٿي. آءُ پنهنجي

خوشقسمتي ۽ خوشبختي ٿو سمجھان جو بيماريءَ جي حال ۾ به موجوده داتا

بگن شاھ دوم رسالہ ”داتا فياض“ ۽ ”داتا ولايت“ جي سنوارڻ جو ڪم

سپرد ڪيو، جو 1982 ۾ راس ڪيم. ”داتا فياض“ جو ابتدائي رسالو

هدايت علي فقير تارڪ نجفي تونيه لالو راتنڪ تيار ڪيو.

وري داتا فيض درياء اڪيڊمي ڊڪٽ وڌا شڪارپور ضلع جا ڪارڪن
مبارڪ جا مستحق آهن. جن پڇاڻيءَ جو سلسلو جاري رکيو آهي. هي
رسالو ”انباھ ۾ آڙاھ“ جنهن کي مهدي شاهه فياض ترتيب ڏنو آهي، ان
ڪڙيءَ جو هڪ حصو آهي. دعا آهي ته اها صوفي اڪيڊمي انباھي ٿوريءَ
مان تلاءُ يا قطري مان قلزم ٿي جوت جاڳائيندي. (آمين)

”جوڳي جوت جلائي ويا، رانجهن رنگ رلائي ويا.“

مون سي ڏٺا ماءُ! جنين ڏٺو پرينءَ کي،

تنين سندي ڪاءُ! ڪري سگهان نه ڳالهڙي.

”شاهه“

صوفي قربان علي قربان خاصخيلي

سڪ جو طالب: درگاهه انباھ شريف.

سوانح حيات

انباھ تي نالو: - انباھ شريف چڪ ٿانون جي لڳ اتر ۾ هڪ ننڍڙو ڳوٺ
آهي. هي درگاهه تعلقه لکي غلام شاهه ضلع شڪارپور سنڌ ۾ آهي. هيءُ
ڳوٺ، سنڌو درياءَ جي جهلي بند سان ڀر ۾ اولهه طرف آهي. روايت آهي ته
گذريل زماني ۾ درياءُ بادشاهه جڏهن موج ۾ ايندو هو ۽ ڪڇو ٻڏندو هو ته
مالوند ماڻهو پنهنجو چوپايو مال ڪاهي اچي موجوده ڳوٺ انباھ وٽ جمع
ٿيندا هئا. جنهن سبب چوپائي مال جا هٿبوهه لڳي ويندا هئا ۽ انهيءَ لفظ
”هٿبوهه“ مان صورتخطي ٿري عشق جو ”انبوهه“ ٿي ۽ داتا فيض درياءُ
جیلاني عشق جو ”انبوهه“ اظهار ڪيو. بعد ۾ لفظ ”انبوهه“ جو تلفظ بدلجي
”هنباهه“ يا ”انباھه“ ٿيو ۽ داتا ولايت علي شاهه رح جن فرمايو آهي ته: -
”آهن انباھه ۾ آڙاھه.

جنگي جنگاھ جنگ وارا.

سائين تاج محمد شاھ اول:- سائين تاج محمد شاھ اول داتا فياض الله جيلاني جن جا وڏا ڀاءُ هئا. داتا جن فرمايس ته اوهان شادي ڪريو اوهان جي نسب مان گل پيدا ٿيندو ۽ داتا شاھ بگن اول جن تولد ٿيا.

سائين بگن شاھ اول عرف بابا پير شاھ دوم:- سائين بگن شاھ اول داتا فيض درياھ جي وقت ۾ تولد ٿيا، داتا فرمائيندو هون ته ”بابا اچي ويو، درگاھ جو مالڪ اچي ويو.“ سائين بگن شاھ ننڍپڻ ۾ ٻاهر مال جي سانگي ويندا هئا ته مال ٻاهران هلڪو هڻي بيهي يا ويهي رهندو هو. سائين بگن شاھ اول لوڙهي ۾ رهيا ۽ داتا ولايت علي شاھ جيلاني به جنم پاتو، ڀڳت ڪنور رام اڪثر حاضري ڀرڻ ايندو هو.

لوڙهي ۾ رياضت، دم ڏڪڙ جي ڪاھ، اوجاڳي جا شائق، ويراڳ سندن خوراڪ، صلح، صفائي ۽ ترڪ سندن شيو هوندو هون، ان وقت ۾ فقراء جو سوا پهر سئير تي گذران هو. سائين بگن شاھ اول 18 ذوالحج 1345ھ ۾ وصال ڪيو. سندس ميلو هر سال 17 ذوالحج تي ٿيندو آهي. ۽ گادي داتا ولايت علي شاھ جيلاني جن جي حوالي رهي.

سائين بگن شاھ اول جي اڳيان لونگ فقير ۽ بهاول فقير لاشاري (ڪنڊڙي) شير جامي سان اٿي پهر ويراڳي هوندا هئا. داتا ولايت علي شاھ جو اوائلي دور:- سائين داتا ولايت علي شاھ ولايت جي صاحب هن جهان ۾ هامون 1329ھ ۾ جنم پاتو سائين داتا فياض جي برقعہ مت کان چار سال پوءِ هن سرزمين تي وارد ٿيا، ۽ سائين بگن شاھ اول جي وصال وقت 16 سالن جا هئا. هن درگاھ جو اصول داتا فيض درياھ کان وٺي داتا ولايت علي شاھ رح جيلاني تائين گادي نشين لوڙهي ۾ رهندا آيا. هن دربار ۾ جنهن به سجاده نشين کي وليعد سجاده تولد ٿيندو هو ته گاديءَ جو باران صاحبزادي جي حوالي ڪري پاڻ سجاده نشين گوشه نشيني ۽ گمناميءَ

۾ رهندا هئا. مثالن: - داتا ولايت علي شاهه رح جن آنيا ته سندن والد بزرگوار ائين ڪيو داتا ولايت علي شاهه جن کي جڏهن سندن وڏي پاءُ مست ڪامل شاهه تنگ ڪيو تڏهن ارشاد ٿيو ته اسان پاڻ اچي رهيا آهيون. پاڻهي مست ٿڌو ٿيندو، ۽ اوهان کي رياضت خاطر ٻاهر اجازت ٿيندي، جلد موجوده شاهه بگن دومر تولد ٿيو ته داتا ولايت علي شاهه به ائين ڪيو ۽ مست به ٿڌو ٿي ويو ۽ چمندي ڄام جو سجود ڪيو.

ڪامل مرشد: - پاڻ فرمائيندا هئا ته (داتا فيض درياھ) پنهنجي پائيت به بابا شاد بگن اول ۾ سمايو ۽ کيس حياتي ۽ ۾ گاديءَ جو حق در بنايو شايد ان ۾ به ڪوراز هو ته متان ڏاڏا تاج محمد شاهه ۽ ڏاڏا جان محمد شاهه ۾ نفاق پوي. مون کي فيض باطني داتا فيض درياھ ۽ ظاهري داتا شاهه بگن اول کان نصيب ٿيو. چمن سان بابا گوشه نشين ٿيا ۽ پورو درگاهه جو وزن سرتي آيو. سندن وصال بعد وري مون وٽ موجوده بگن شاهه دومر چولو بدلائي آيو. مون کيس بابا جو نام ۽ مرشد ڄاڻي سڀ بامعنيٰ رکي سڀ سفر اختيار ڪيو.

چڏي ”شاهه ولايت“ شاهي خوش ٿي ڪيمر گذاري.

پرين پاڻ مٽائي - واپار جي نموني.

سڀ و سفر: - ساڻن داتا ولايت علي شاهه مالڪن جي فرمان مطابق لوڙهي کان ٻاهر نڪري رياضت جي بهاني در در عشق جي اظهار ڪئي، نه ته رات جو پيٽ ۾ ٻاهر وڃي رات تي لوڙهي ۽ درگاهه تي موٽڻو پوندو هو. پهريان کيس لاڙڪاڻي وڃڻ جو امر ٿيو. جو بچپن ۾ داتا فيض درياھ به لاڙڪاڻي کان نوشهرو فيروز ويا هئا. ان وقت فقراءُ به ڄام هيو.

اهي آڏوتي اڏ موت ۽ ويڙهي سازن کي سينگاري، ساڻن راهي ٿيا. پهريانين پيرين پنڌ ڪشتو (ڪشڪول) ڪئي سڀ و سفر ڪرڻو پيو، پوءِ آهستي آهستي گهوڙن ۽ اٺن جي ”سواري مهيا ٿي، اهو وقت به اٺن جو

گھوڙا ۽ اُٺ جام ۽ پيادي فقراھ جو ڳاڻا ٿو نہ هو. ڪڏھن تہ سنڌو درياھ ۽ نار ڪئنال ذريعہ اويارا، لھوارا پيڙين تي سفر ٿيا، ڪڏھن ٽانگا، اُٺ گاڏا ۽ جيپ بہ سفر ۾ ٿي. اجمير شريف بہ فقراءِ حمزہ علي فقير، ھمت علي فقير، وريل شاھ، رحم فقير، جادل، حاجي عيسيٰ، حاجي خير محمد ۽ ٻين سان ريل گاڏي رستي درشن ڪيائون. پاڻ تہ بادشاھ ”شاھ حسن“ ڏسي حيران ٿيا، بلڪ پاڻ بہ ماڻھن جون دليون موھي موٽيا، ڪڏھن تہ درگاھ جھوڪ شريف، پٽ شاھ ۽ سيوهاڻي سرڪار تي ميندين جا سھرا ۽ گيت ڳايائون. ڪڏھن تہ ٿر ۽ جبل جا فقراءِ سميت سي ٿيا، ڪڏھن تہ تجل شريف، ٿاڙھيارو، بڪار ۽ ساھارو پھچڻ ٿيو تہ ڪڏھن لاڙڪاڻو، وڳڻ، لالورائينڪ، ڏوڪري باقراڻي، لونگاڻي، شڪارپور، سکر، روھڙي ۽ فتح پور بلوچستان عشقي آماجگاھ ٿيا. ڪڏھن تہ ڪڇي جا سير تہ ڪڏھن ڌڙي، پٺڙ ۽ ڪنڌڪوٽ تہ ڪڏھن پٺو عاقل، گھوٽڪي، ماڻيل ۽ خصوصن بوزدار وڏا، عشقي مرڪز بنيا، جڏھن سير و سفر ۾ فقراءِ سميت هلندا هئا تہ جبل بہ وڄندا هئا ۽ هزارين ماڻھون سندن درشن جي انتظار ۾ هوندا هئا. فقراءِ جو سپہ سالار غلام نبي شاھ جيلاني ۽ فقراءِ جو جمعدار جاڙو مست هوندو هو. بوزدار ساءِ حسين شاھ جيلاني بن علي محمد شاھ تي خاص پيار هون. اُتي هفتن جا هفتا ۽ مهينن جا مهينا فقراءِ سميت رهندا هئا. وٽن خاص قربان علي قربان خاصخيلي فقير بہ رهندو هو. ڪيئي مست ۽ ابدال ساڻن گڏ رهندا هئا. حمزہ علي فقير مهر سان قرب جو نڪاح هون. سندن وصال بعد اُن فقير بہ ميلي ۾ دم ڏنو ۽ درگاھفہ تي رکيل آهي. سندن منظور نظر مير حاجي شاھ ڏنو سندرائڻي بہ وصال ڪري ويو. هاڻي سندن سات جو پراڻو ويڙاڳي ۽ طالب ھمت علي فقير لولائي موجود آهي. آخر ۾ سفر ماڻي درگاھ شريف تي پھتا، اُتان اصل سفر جي تياري ڪيائون ۽ اھل بچا جو شرف ماڻيائون.

جھڊ جفائون: - درگاهه جون جايون خسته حاليءَ ۾ هيون، پوري شهر جو پاڻي درگاهه ۾ ايندو هو. هي شاهين، ڪلر، ڪانديرا ۽ وچ ميخاني مان واه وهندڙ ڏسي رياضت چالو ڪئي ويئي. داتا فيض درياءَ جو قرب ٿيو. ”امرت سر“ کان چرن سنگهه نالي هڪ سڪ درگاهه تي پهتو جنهن کي داتا ولايت علي شاهه جن مسلمان ڪيو ۽ مٿس نالو محمد صالح شيخ رکيو. ان اچي همت ڏياري ته، ”مون کي ارشاد ٿيو آهي ته پنج قبار وضو ۽ ٺهيل ٻنگلي جي ڇت وڃي راس ڪر. جو ڇهتين تي الفاظ ۽ آيتون قائم رهڻ آهن. گڏه ڌاريو، فقير ۽ مريد هٿ ڪريو، ڪاٺ هٿ ڪريو مٿي ڏورايو، پراءَ ڪرايو ۽ ڪورا پڇرايو آسري الله جي سڪڻن هٿين، هٿ ڳنڍيو ويو. واه ٻاهران ڪرايو ويو ميخانه ۾ ايترو پراءَ پيو جو هاڻي درگاهه جو پاڻي ٻاهر وڃي ٿو قبار اس ٿيا، ٻنگلو راس ٿيو ۽ چوگرد فقراءَ جي رهڻ لاءِ پڪسرا اوتارا جڙيا. روضي اطهر تي ايراني ڪاشيءَ ۽ هيرو جو ڪم ٿيو. انهيءَ جھڊ جفا ۾ ورهيه لڳا، ۽ فقيرن جي رياضت رنگ لاتو. رات ڏينهن ڪم، بچت وقت ويراڳ ۽ باقي ٿانيم سيرو سفر ۾ صرف ٿيو.

داتا ولايت شاهه مهينن جا مهينا فقراءَ سميت سيلان ۾، ته موجوده سجاده نشين داتا بگن شاهه دوم ان وقت ننڍڙو، باقي فقراءَ سان گڏ درگاهه جي رياضت ۾ مشغول رهيو. ننگر جاري وساري رهيو ۽ اڄ به جاري آهي. اهو مستري محمد صالح شيخ به وصال ڪري ويو. جو درگاهه تي رکيل آهي. اڄ داتا جي درٻار اجميري درشن وٽان آهي. سائين داتا ولايت علي شاهه شڪل جا تمام سهڻا، قدآور، سڌي ۽ سروڪائي، پيشاني ويڪري ۽ بهڪندڙ، منهن مبارڪ تي هلڪي ماتا جا نشان، منهن جي ڪهي پاسي، بابا وانگر اسو (مٿو) ۽ اکيون وڏيون نمائون، سدائين خمريل هين، سونهاري پوري، مٿي جا وار ڊگها، سدائين سينگار سندن شيو هو. مٿي تي گمر ٽوپ، گيڙو ۽ سائي دستار ٻڌندا هئا. پهريان ۽ سڻ وڏي ۽

صاف، پيرن ۾ پوٽ هوندو هون. ٻانهن ۾ سونو ڪولاٻو ۽ پيرن ۾ ڪڙو يا چانديءَ جي زنجيري هوندي هين. ڪاري ڪٽي، ڪمبل ۽ لڪڻ سان رکندا هئا، دستار اهڙي ٻڌندا هئا يا پوشاڪ اهڙي پهريندا هئا يا سندن اوچو قد ۽ سڌي ڪاٺي ڏسي ماڻهون سندن هلت، پيهڪ ۽ گفتار تي موھت رهندا هئا ٻين درگاهن جا طالب به سڪ مان نه ڊانڊا هئا.

”پڌرو پنھل پيارو، سھڻو سدا هو سڀ ۾“

”تنھن جا نازن ٺيڻ نرالا، لالڻ لڏي لکن ۾“ ”شير خان فقير“

پورو سارو پڙهيل، ليکن لدتي علم جا صاحب هئا، سواريءَ جا شوقين ۽ شعرو شاعريءَ سان چاهه هون، تمام خوش مزاج ۽ غريبن جا يار هئا، هر ڪو يائيندو هو ته داتا منهنجو آهي ۽ آءُ داتا جو آهيان. دائما وٽن فقراءِ جام رهندو هو. مست ۽ مجنون به شامل هئا، هر هڪ جي سنڀال پاڻ رکندا هئا. وير اڳ ۽ اوجاڳو ڏاج هين، ننگر جاري ۽ سواليءَ جو سوال پورو ڪندا هيا. داتا جنهن به ميلي ۾ پهتو ته اهو ميلو پرپور ٿي ويندو هو، يا جتي پاڻ رهيا ته جڻڪ هر گهڙي ميلو هو. سندن رهت قرب ۽ گفتار، پورو ملڪ ۽ ماڻهو مطيع بنايا، پاڻ ائين پهر ڪاڌو واپرائيندا هئا. فقراءَ کي پوشاڪ ۽ ڪرايو به ڏياريندا هئا. ڪنهن کي نه رنج نه ڪپائون، ڪو زمانو ته پاڻ هٿن سان ننگر هلائيندا هئا، هيٺ ويهن، جاڳڻ، رب جي يادگيري ۽ دمر ڪاهڻ جي تلقين سندن شيو هو.

نظريه وحدت الوجودي:- داتا ولايت علي شاه جن پنهنجي ڏاڏا داتا فيض درياءَ ۽ بابا بگن شاه اول جي نقش قدم تي هم اوست جا حامي هئا. پاڻ پنهنجي پاڻ تي موھت ۽ دائما شاه حسن تي حيران رهيا.

پاڻ:- **المجاز قنطرة الحقيقت**، مجاز حقيقت جي پوڙي آهي ۽

المجاز بوصل بالحققيقت، مجاز ڳنڍي ٿو حقيقت سان، جا شيدائي رهيا. سندن آه ڪويل جي ڪوڪ ۽ ڪونج جي ڪرڪي جهڙي هئي. جيئن

تہ سموري جهان کي دستگير جو فيض مليل آهي ۽ هر علم ظاهري توڙي باطني دستگيري درگاهہ تان سڀني پني ورتو آهي اهڙيءَ طرح داتا ولايت علي شاھ جن دستگير جي اولاد ۽ خود دستگير هئا. ان ڪري پاڻ شاعري جو ڪوبہ استاد نہ ورتائون ۽ نہ ئي ڪنهن کان شاعري سکيا، ليڪن سمورو شعر و ڪلام عشقي اثر ۽ عشق الهي ۾ چيو اٿن.

سندن شعر و ڪلام من خدائيم ۽ انا الحق جو آواز ۽ تجنيسي انداز ۾ آهي. هر شعر ۾ ڏسبو تہ پاڻ هر دم اباڻڪا، محبوب جي حسن ۾ گم ۽ سندن تشريح ۾ سرگردان رهندا هئا.

مثلاً:- ”مونکي جيڪل جادوگر جوڳي، ويراڳي ويا منتر چلائي.“

2- ”اوجھي اڙي وئي، دل دلدار سان“

3- ”حسن سردار ڪيا سينگار، ڪليا گلزار گلزار.“

ڪٿي تہ:-

”تنهنجي نينهن ڪيونفي، ويڙو وهم ويچار.“

”عشق اچي اثبات ڪيڙو، انا الحق جو آواز“

پاڻ فرمائيندا هئا تہ، دنيا جي دوستي بازاری فالودي مثل ۽ زھري نانگ آهي، جن ان سان دل لڳائي. آهي ان ۾ هجي ويا ڇو تہ ذکر الاهي کان غفلت جي سزا، دنيا جي محنت آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا تہ، صوفي انهيءَ روشنيءَ جو مثال آهي جنهن ۾ سج جي گھرج نہ آهي. عشق روعي حياتي ۽ پاڻ کي ترڪ روهاني زھد آهي، ڇو تہ جيسين دل مان خودي نہ ويندي تيسين خدا املو مشڪل آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا تہ، وجود ۾ شريعت کير آهي. مرشد طريقت جو سڀاڻ آهي. دل حق تعاليٰ جي ڪرسي آهي. رات طالب لاءِ ڏهي آهي، معرفت ولوڙو ۽ حقيقت ان جو مڪن آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا تہ، انسان پاڻيءَ جو پتلو آهي، جي هلندو يعني دم

ڪاهيندو ته بيل پاڻيءَ جيان بانس نه ڪندو.

1- ”جو دم غافل سسودم ڪافر“

2- ”دم دي سرت سنڀال رکين، دم هني اسرار الاهي دا.“

پاڻ فرمائيندا هئا ته، دنيا جو نشو ۽ دو، رب کان گهراهي آئيندو آهي. خدا وارن کي باهه کان به وڌيڪ رب جي خوف جو سانڌو رهندو ۽ اڀرندو آهي.

”وهامي ويندياء، پوءِ گهڻا هڻيندين هٿڙا“

حيواني جامون ڇڏي، سنهري فڪر سان موت کي منهن ڏي رب سان گڏ انجو يادگير و رک!

”ڪريو يادگير و موت جو وڏي عبادت آءِ،

جنين موت وساريو، واءِ تنين لاءِ واءِ.“

آخري سفر، آرامگاهه ۽ عشقي سوال:- سڀرو سفر ڪري سنه 1981ع ۾ واپس درگاهه انباھ شريف پهتا ۽ اتي بيماريءَ جي آرزو ٿي پاڻ فرمائيندا هئا ته هيءَ بيماري، مالڪن جي موڪليل نعمت آهي هن کي عشق جو عتاب ڄاڻو.

”جيڪي ڏنائون، سو سڀوئي سهه جندڙي،

مر چو ۽ ڇنائون، اي پن ڳنڍيو سڄڻين.“

(شاهه سائين)

پاڻ فرمائيندا هيا ته.

”ڏک وڏو ٿي ڏيل، ته به زيب نه مٿيان ذات جو.“

پريت جا پياسي ۽ محنت جا متوالا طالب ۽ مريد ملاقاتيون ڪندا رهيا، ڊسمبر سنه 1981ع ۾ لارڪاڻي ساڌن وٽ پهچي، درشن ڪرايائون. مارچ سنه 1982ع ۾ قربان علي قربان خاصخيليءَ کي طلب ڪيائون. جنهن سندن ڪيسٽ پراڻي ۽ ”ڪشڪول صوفي“ پڙهي ٻڌايو عين موقعه کان اڳ مير حاجي شاهد نه سندرائي فقير جو سندن محبوب به هيو ۽ کيس وڏو پٽ چوندا هئا، اهو

پهچي ويو. عين موقعي تي پياري طالب مير علي گوهر سندرائي کي به گهرائي ورتائون. سندن نينگر موجود، شاه بکن دوم ۽ پوٽو سائين جان محمد شاه سوم موجود رهيا، تن سان آخري روح رهاڻ ڪري، طالبن کي آخري تلقين ڏنائون. کاتنس پڇيو ويو ته عشق ڇا آهي؟ پاڻ فرمايائون ته انتظار. سندن غسل وصيت مطابق، فقير الهه بخش چنه ”آداسي“ پٺو عاقل ۽ سيد علي اڪبر شاه لاڙڪاڻو سرانجام ڏنو.

پاڻ 17 مارچ سنه 1982ع اربع ڏينهن 4 بجه شام مطابق 20 جماد الاول سنه 1402 هجري الداعي اجل کي لبيڪ چئي دارالبقا راهي ٿيا. سندن مزار مبارڪ درگاه شريف تي آهي. جتي هر سال 17، 18، 19 تاريخ مارچ ۾ ڌام دوم سان ميلو ملهايو ويندو آهي. انا لله وانا اليه راجعون.

تبرڪون:- داتا جن جي عام استعمال جون شيون جن ۾ ڪٺو، ڪولايو، ڏنڊو ۽ ڪشتو شامل آهي سندن درگاه مبارڪ تي رکيل آهن.

مٽخانه:- داتا جن جا هونءَ ته سموري سنڌ تقريبن هر ضلعي ۾ مٽخانه آهن. پر هيٺين مٽخانن ۾ پاڻ زندگيءَ جو گهڻو حصو گذاريائون.

اڀڙي وارو مٽخانو، شاه حسين وارو مٽخانو، پٺو عاقل وارو مٽخانو، ڏوڪري وارو مٽخانو، محمد خان وارو مٽخانو (ضلع لاڙڪاڻو) خيرپور وارو مٽخانو، سکر وارو مٽخانو، گوندرڙو وارو مٽخانو، توڪل فقير وارو مٽخانو (لاڪا روڊ) وغيره.

صحبتي ۽ همعصر:- (داتا جن جا هون ته تمام گهڻا صحبتي ۽ همعصر هئا پر انهن مان ڪي خاص نالا هيٺ آڻجن ٿا.

ضلع شڪارپور:- پير شاه ۽ علي شاه سائين سهڪجي مولوي عبدالعزيز چڪ، دريا خان فقير هدايت فقير جيهو غلام شاه غازي، محمد اسماعيل شاه بيرنگ، غلام مهدي شاه، هادي حسن شاه مست مقيم، فدا حسين شاه، بچل فقير، امام الدين فقير وغيره.

ضلع سکر:- انور شاھ بخاري، منگهن فقير، محمد فقير گهوٽو، بادل فقير
گڏاڻي، درمحمد فقير زنگيجر، غلام رسول فقير ڏيٿو، بيگ محمد فقير ۽ فقير
سبحان بخش، پير رسول شاھ گشنگ وغيره.

ضلع لاڙڪاڻو:- سين علي شاھ (نبي شاھ وڳڻ) غمدل فقير رتو ديرو! فقير
غلام مصطفيٰ جوکيو وغيره. ضلع خيرپور:- نصير محمد فقير جلالاڻي، علي
گل فقير جلالاڻي، ٻيل فقير شر، فولاد علي فقير شر، درمحمد فقير دوم
حيسباڻي، ظفر علي فقير حيسباڻي، علي محمد فقير ٽالپر، عبدالحق سائين
فاروقي، حاجي غلام مرتضيٰ شاھ گمبت، صوفي ولي محمد فقير تجل، ميان
علي قطب فقير تجل وغيره.

حيدرآباد ضلع:- صوفي عبدالستار دوم جهوڪ شريف، محمد فقير ڪٽيان، اله
بخش ملاح، سائين محمد جليل شاھ ”پٽ“ وغيره. نواب شاھ ضلع:- فقير
مهدي شاھ سائين جهانيه خدا دوست فقير آهر شريف وغيره جيڪب آباد ضلع:-
حاجي جيلاني شاھ دوداپوري، ڪامل شاھ ڪنڌڪوٽ، وغيره.

سجاول:- داتا ولايت جن پاڻ وڏا سخي هوندا هوا جيڪو به سوالي وتن ايندو هو
اهو خالي نه مونيو پاڻ اٺن گهوڙن ڏانڊن ۽ روڪ پئسن جي سخا ڪندا هئا ڪڏهن
ڪڏهن ته جان جا ڪپڙا به سخا ۾ ڏئي ڇڏيندا هئا سندن درٿان ڪوبه سوالي خالي
نه مونيو انڪري سندن داتا جولقب مليو پاڻ وقت جا وڏا ذاتار هئا سندن
سخا جون ڳالهينون اڄ به عوام ۽ فقراء جي زبان تي سرزد آهن.

طالب:- داتا ولايت علي شاھ جن جا طالب مريد هند سنڌ جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾
موجود آهن انهن مان ڪجهه صاحب منزل طالبن جا نالا هيٺ ڏجن ٿا.
سيد بگن شاھ جيلاني دوم ڳوٺ انباھه شريف.

مسٽري محمد صالح شيخ، ملنگ شاھ، مير حاجي شاھ ڏنو فقير
سندراڻي ”مشتاق“ حبيب الله فقير مهيسر بابو حمزه علي فقير مهر،
حاجي عيسيٰ مهر، احمد فقير ملاح، مير علي گوهر فقير سندراڻي، رحم
فقير ماڇي، ميانداد فقير گهنڊئي، ڏيڍار فقير لکن، فقير الهوداڻو

پهچي ويو. عين موقعي تي پياري طالب مير علي گوهر سندرائي کي به گهرائي ورتائون. سندن نينگر موجوده شاهه بگن دوم ۽ پوٽو سائين جان محمد شاه سوم موجود رهيا، تن سان آخري روح رهاڻ ڪري، طالبن کي آخري تلقين ڏنائون. کائنس پڇيو ويو ته عشق ڇا آهي؟ پاڻ فرمايائون ته انتظار. سندن غسل وصيت مطابق، فقير الله بخش چنه ”آداسي“ پٺو عاقل ۽ سيد علي اڪبر شاهه لاڙڪاڻو سرانجام ڏنو.

پاڻ 17 مارچ سنه 1982ع اربع ڏينهن 4 بجه شام مطابق 20 جماد الاول سنه 1402 هجري الداعي اجل کي لپيڪ چئي دارالبقا راهي ٿيا. سندن مزار مبارڪ درگاهه شريف تي آهي. جتي هر سال 17، 18، 19 تاريخ مارچ ۾ ڌام دوم سان ميلو ملهايو ويندو آهي. انا لله وانا اليه راجعون.

تبرڪون:- داتا جن جي عام استعمال جون شيون جن ۾ ڪٺو، ڪولاڻو، ڏنڊو ۽ ڪشتو شامل آهي سندن درگاهه مبارڪ تي رکيل آهن.

مٿخانه:- داتا جن جا هونءَ ته سموري سنڌ تقريبن هر ضلعي ۾ مٿخانه آهن. پر هيٺين مٿخانن ۾ پاڻ زندگيءَ جو گهڻو حصو گذاريائون.

ابڙي وارو مٿخانو، شاهه حسين وارو مٿخانو، پٺو عاقل وارو مٿخانو، ڏوڪري وارو مٿخانو، محمد خان وارو مٿخانو (ضلع لاڙڪاڻو) خيرپور وارو مٿخانو، سکر وارو مٿخانو، گونڊرو وارو مٿخانو، توڪل فقير وارو مٿخانو (لاڪا روڊ) وغيره.

صحبتي ۽ همعصر:- (داتا جن جا هون ته تمام گهڻا صحبتي ۽ همعصر هئا پر انهن مان ڪي خاص نالا هيٺ آڻجن ٿا.

ضلع شڪارپور:- پير شاهه ۽ علي شاهه سائين سهڪجي مولوي عبدالعزيز چڪ، دريا خان فقير هدايت فقير جيهو غلام شاهه غازي، محمد اسماعيل شاهه بيرنگ، غلام مهدي شاهه، هادي حسن شاهه مست مقيم، فدا حسين شاهه، بچل فقير، امام الدين فقير وغيره.

جاگيرائي، پيرل فقير مهر، خير محمد کلهوڙو، پائي چنچل داس، پائي
موتي رام، پائي سدا رنگ مل.

استاد هادي بخش خاصخيلي، رنگل شاه، جڙيل فقير مستانو علي محمد
شاه دوم ۽ قرار فقير رند، وريل فقير ابڙو (دوم).

”شجرو“

داتا ولايت علي شاه جيلاني رح کان مولا مشڪل کشا امام علي

(المرتضي تائين)

داتا ولايت علي شاه بن سيد بگن شاه اول بن سيد تاج محمد شاه بن
سيد حاجي پير شاه بن سيد حاجي شاه بن سيد فتح علي شاه بن سيد
عبداللطيف شاه بن سيد محمد باقر شاه بن سيد محمد شاه بن سيد
محمد يوسف شاه بن سيد محمد شاه بن سيد عبدالوهاب شاه بن سيد
الهيوار شاه بن سيد عبدالقادر شاه بن سيد ثاني شاه بن سيد عبدالوهاب
شاه بن سيد تاج الدين شاه بن سيد قاسم الدين شاه بن سيد علاؤ
الدين شاه بن سيد محمد يوسف شاه بن سيد شرف الدين شاه بن سيد
ذڪري شاه بن سيد حسين شاه بن سيد بهاؤالدين شاه بن سيد تاج
الدين شاه بن سيد ابوبڪر شاه بن سيد عبدالرزاق شاه بن سيد كامل
مرشد، عارف بالله پير دستگير قطب رباني پير عبدالقادر جيلاني، قدس
الله سره العزيز بن سيد ابو صالح شاه بن سيد موسي جيلي شاه بن سيد
عبدالله شاه بن سيد محي الدين شاه بن سيد عابالدين شاه بن سيد
محمد داؤد طائي شاه بن سيد موسي ذڪري شاه بن سيد عبدالرزاق
شاه بن سيد موسي اجون شاه بن سيد حسن المثنوي شاه بن سيد امام
حسن عليه السلام بن سيد امام مرلي علي المرتضي بن حضرت ابو
طالب رحم.

بيت:-

جلو تنهنجو جيلاني اچي ٿيو اظهار،
ملڪن ۾ مشهور آ، نور تنهنجو انوار،
فيض تنهنجي داتا فياض، آهي عالم ۾ آشڪار،
آهين ”شاهه ولايت“ جو، تون داتا نگهدار،
پرين پساء ديدار، سڪايل کي سيدا،

★

مرشدن مون کي مام ڏني، ته ره اصل جي اهڃاڻ،
”ان الله يا مرڪم“ چئي، تون پاڻ نه آڏو آڻ،
”شاهه ولايت“ عاشق صادق، تون صبح محبت ماڻ،
صوفي سر سڃاڻ، ته درشن پمين دلبر جو.

★

گريبان گيان نه ڪوئي، ڪو ڪوڙين پڙهي ڪتاب،
پگ ٻڌي پٿرائي ڪري، دنيا ڪارڻ دولاپ،
”الدنيا جيفته طالبها ڪلاب“ بيخوديءَ جو باب،
”وفي انفسكم افلاتيبيرون“، نوري ڪول نقاب،
”شاهه ولايت“ وحدت جو، ٿيو شوق شتاب،
وڃائي هڻن سندا حباب، ٿي بيرنگ بحر عميق ۾.

★

بيرنگ بحر عميق ۾، هوندين سدا حيات،
”لايفوت ولايموت“، مور نه ٿين مات،
”لا“ سندو لحم تي، اڙهو قادري ڪات،
اوري ڇڏ اونداھ ڪي، پس توجيدي تجلات،
”الف“ ٿيو اثبات، ”شاهه ولايت“ شوق ۾.

★

رھسڙ جي رمز جو، ڪي رنڊ وٺڻ راد،
اڄ پيئڻ آب حيات جي، اوري ڇڏڻ اونڌاھ،
وھلو گڏين ويجهڙو، والي ”ولايت شاھ“،
لوجي لڏائون الله، سوچھي ساھ پساھ ۾،

★

بيشڪ بهادر سو آھي، جنھن وڃايو وجود
لاھي لاڳاپا لوڪ جا، پاڻ ڪري نابود،
خلق الادم علي صورتہ، ايو سمجھي ڪري سجدو،
واصل ”ولايت شاھ“ ٿئي، جيڪو وڃائي غير غدود،
مرد اھو معبود، جيڪو پاڻ وڃائي پڌرو ٿئي.

”وصال نامون“

ڊاٽا بگن شاھ جيلاتي دوم

شرف شفقت شوق سان، شاھ ولايت شان هو،
غوث صمداني جو درجو، مڙني مٿان مان هو،
تير فقير جو فيضور، راه نما روشن ضمير،
من خدايم موجود محڪم، اهو سندن اعلان هو،
قدم قادر ڪل تي قائم، جاء بجاء جنسار ۾،
سير ثابت ڪيائين سارو، مالڪ لامڪان هو،
منهن مبارڪ محمدي، صاف صورت تنهن سنڌي،
سر علي، هادي و مهدي، پنج تن نسل نشان هو،
يتيمن جو يار هو، ضعيفن ڏم وار هو،
صوفي سالڪ سردار هو، سر حسيني سامان هو،
روشن ستارو راه جو، دائم دلين جو دستگير،
پيشروي پياسي پيار جو، پسن لڻ پهاوان هو.

جيڪي چيائين سو ٿيو، آخر منهنجو ڏسندو لقاءُ،
 سچ آهيان ڪڇ ڪينڪي، فائق سندو فرمان هو.
 دل سدا توسان هجي، آهي فقيرن هيءُ مرض،
 معلوم منهنجو توکي مٿا، هيءُ درد جو داستان هو.
 مشتاق توسان موج ۾، سهڻي محبت سرتاج ۾،
 الله واري اوج ۾، ٻيو نا رهيو ارمان هو.
 حشمت هميشه هاشمي، هڪل هر دم حيدري،
 جلوه گر جگ ۾ سدا، جوش با جولان هو.
 باهمت هر حال خود، عاشق حسن جمال خود،
 لڄ پرور لعل خود داڻا دلين جو دان هو.
 پاڻ ڪيائين پورا سخن، حاسد ڇا ڄاڻن حال کي،
 اٿڻ، ويهڻ "موتي اچڻ، سڀ عشق جو امتحان هو.
 بيشڪ برابر بره ۾، سائين سخي سلطان هو،
 ناقص هيءُ بيڪسن "بگن" در تنهين دربان هو.

★

محبت جي ميدان ۾ ننگ ٿي نروار
 صوفي پنهنجي سرتي سچ جو سفر سار
 لاهي لاڳاپا لوڪ جا وجود هي وسار
 اوکو پئند الله جو ڏس طالب تري تار
 وحدت جو شاهه ولايت وڪرتون وهار
 برهه وارو بار پٺير پاڻي آيو.

★

محبت جي ميدان ۾ ڏس جوڳين جي جڳت
 صوفين جي سچ ڏي آسامين کي سنبت

اللہ جي شاھہ ولایت حواصل کيائون حقیقت
منجهئون موج محبت ملیا سي محبوب سین

★

رہبر جي رمز جو کي رند سچائن راز
نانگن کي نیاز جو ٿيو السستي آواز
برہہ جي بازیءَ ۾ بیخود ٿیا بیاز
شاھہ ولایت شوق جو. کيو نیہن نواز
محبتي مجاز پیر مغان مون پڌرو ٿيو.

★

آءُ اچي ڏس حال سگھو منهنجا سپرين
ڏکيا گذاريان ڏينھڙا سکندي ٿيا هن سال
نمائي هن نذر جا توین هيٺا حال
شاھہ ولایت شال ملندا مون مسکين سین.

★

ملندا مون مسکين سان اجهي آيا ڄاڻ
ايندا آهي آسرو ورتيون نيندا ساڻ
قضا واري قيد مان پرين ڇڏا ايندا پاڻ
ڪندا روح رهاڻ ”شاھہ ولایت“ سپرين

★

دوا هن درد جي منهنجي سپرين کان سواناھي.
طبيبان تو خبر ڪهڙي پيو پڙيون ڏين ٺاھي.
مٿي ديدار دلبر جو اهنجن مونکي پيو ناھي.
ولایت شاھہ جي حق ۾ اهوئي انگ لکيل آھي.

★

سروش باد دھان سھڻان اڪيان جنھان بيچ پریت دا بایا.

ريءَ ڪجھل قهرو ساون ول سرمان ساجن پايا.
عاشقان دي دل ڌڙڪڻ لڳي ناز دي نال نقاب ڪون چايا.
چمڪا ڏي وڄلي والا جيءَ عاشق دا جلایا.
پرڪي ڪان زلفان داوچ سيني تير چلایا.
ولايت شاهه يار سڄڻ دا شل ٿيوي تير سجایا

★

هڪ ڏينهن مرشد ميسٽون ساقي سُرڪ پلايا.
جامر جلال دي لعل ڪيتا ساغر سوز سمايا
پرير پيالا پيوڻ سיתי محبت موج مچايا.
شاهه ولايت نون هادي سائين ڳوڙهي رنگ رچايا.

★

مرشد دي ميخاني وچون جامر شراب پيتوسي
محبت دي ميدان وچون سردا سانگ ستیوسي
هڏڪي چيرين پاڪي جامانگ اٿي هڪي نچوسي
بار ملامت سرتي چايمر ٿڌان ڳورهي رنگ رتوسي
حال هدايت حاصل ٿيڙو جڏان ولايت شاهه مليوسي

بيت هندي:-

گر بنا گيان نه ڪوئي ڪوڪوڙين پڙهي ڪتاب
پڳ ٻڌي پٿرائي ڪري دنيا ڪارڻ دولاپ
الدنيا جيفتن طالبها ڪُلاب بي خوديءَ جاباب
وفي انفسکم افلا تبصرون نوري ڪول نقاب
ولايت شاهه وحدت جو ڪرتون شوق شتاب
وچائي هڻن سندا حباب ٿي بيرنگ بحر عميق ۾

★

بیرنگ بحر عمیق ۾ هوندین سدا حیات

لايفوت، ولايموت مور نه ٿين ممات
 لاسندو لحم تي وڙهو قادي ڪات
 اوري ڇڏي اونداھ ڪي پس توحيد تجلات
 الف ٿيو اثبات شاھ ولايت شوق ۾

★

رهبر جي رمز جو ڪي رند وٺن ٿا راز
 پيئن آب حيات جي اوري ڇڏيائون اونداھ
 بن ويجهڙو والي ولايت شاھ
 لويجي لڏائون الله سوجهي ساھ پساھ ۾

★

محبت دي ميدان وچون سردي سانگ سنجي دم نه دير ڪر
 هٿون هادي ساغر ساقي پيال پريجي دم نه دير ڪريجي
 ان الحق دامار ڪي نهرا سوريءَ سر سليجي دم نه دير ڪريجي
 چوڙ شاهي تون شاه ولايت وحدت نال ونگيجي دم نه دير ڪريجي

★

مرشد مون ڪي مام ڏني ته ره اصل جي اهڃاڻ
 ان الله يامر ڪم چئي تون پاڻ نه آڏو آڻ.
 ولايت شاه عاشق صادق تون موج محبت مان.
 صوفي سر سجاڻ تڏهن درشن پسين دلبر جو

★

محبت جي ميدان ۾ ٿي پري برهه باھ
 متان تڏسي ترسي پوين ڪاهيون اوڏهن ڪاھ
 موٽي اچڻ مڃ تان اهو ڪم ڪچن جو آھ
 ريءَ وحدت ولايت شاه ناھ نه پيو ڪو ناھ
 سرجو سانگولاھ تڏهن عاشق انصاف ٿئي

★

محبت جي ميدان ۾ آيا ڪونڌ ڪڏي
لاهي لاڳاپا لوڪ جا طمع تن ڇڏي
ڇڏي تيرت تڪيا تن عرشين دل اڏي
وحدت ۾ ولايت شاهه پاتئون وڪ وڏي
جن گوندر دل گڏي ته وسنؤ ڪي ويجهه ٿيا.

★

راڻا تنهنجي راز سوگهو ڪيو هو صفات ۾
من پيو هو مامري محبت منجهه مجاز
اچي اُنو اليل کان باري برهه بياض
حقيقت هن حال ۾ ڪيو الله هو آواز

★

سودي ڪارڻ سوو جي ڪڍيوسي دڪان
ته هڪ مهر محبت هڪ جي پيو سڪ سندو سامان
ٿيون ٽڪن تي ڪين ڪي باسيئون بات بيان
چوڻون چئن شين جورڪئون درس ڏيان
ته هڪ حسن بيحد هجي پيو ٻڌڻ جو ٻڌوان
ٿيون طلب رکي اچي تن ۾ چوڻون چست چٽي چوگان
سودو ڏينون سرتي آهن اڳهه گران ولايت شاهه وٿاڻ وسايا ويراڳ جا

★

وسائي ويراڳ ڪي ٿو ڳڻ پرين ڳائي
سڏي سڪ وارن ڪي ٿو ڪهي ڪوٺائي
ڪنن جي ڪرلهي ٿو وسري واجهائي
متان وڃن رهجي ٿو گهورن سان گهائي
وري نياز ۽ نياز سان ٿو تن ڪي هيسيائي
هڻي نرڪان نيهن جون نانگا نچائي
رنگ ويسو رچائي ولايت شاهه وحدت جو

وصال نامون (2)

شاهه ولايت شاهه جيلاني، جلوڙو گر جلوڙو نما.
 دارفساني ڪان، روان، راه شده دارالبقا.
 سرگروڙ فقراء جو، رهبر رندانِي راه جو،
 عاشق سر الله جو، اهل دل اهل صفا.
 نرمِل نظارو ناقصن، آڌار اڙين عاجزن،
 سرتاج صوفي سالڪن، پير طريقت پيشوا.
 چورن سندو چانه چپر، هادي انباهي آهر رهبر،
 وارث ولهن وير واهر، موڙهن سندو مشڪل ڪشا.
 عسڪين مهندار خود، ياور يتيمن يار خود،
 فقراھ جو سينگار خود، دولهه دلاور دلريا.
 عاشق اولين عاشقن، سيني سمايل سالڪن،
 تصور مقصد طالبن، شفقت عطا ابر سخا.
 مهر دوش محمدي، القاب اعليٰ حمدي،
 سر علي هادي و مهدي، راز قدرت ڪبريا.
 تيرنهن سؤ ائيه هجري جنم، شاهه ولايت شده اسم،
 بگن شاهه جو نورچشم، اظهار ثيو منجهه عاشقا.
 عمر تيهتر سال ۾، اهل فقر جي حال ۾،
 بحر سخا بر حال ۾، رهبر رندن جو رهنما.
 1402ھ ويهن جماد الاول، ملڪ بقا ۾ منتقل،
 ديهي ڪان بي دخل، پرزور ڪيو مرغ هوا.
 جان محمد ۾ مجسم، شاهه بگن خود هم جسم،
 ”شاهه ولايت“ هم اسم، حاصل حقيقت همنا.
 نروار نينهن ۾ نامور، تاج شاهان تاج ور.

ساري فقر جو فيضور، ڪون وٺڪان شافي شفا.
 مهر پرور مھريان، نام تنهنجو ٻر زبان،
 رغبت ربوبي رازدان، تون بقا آھين لافتا.
 همت حق ھر حال ۾، واحد وصل وصال ۾،
 طالب تصور خيال ۾، جاودان آھين سدا.

(ھمت فقير لولائي لاڙڪاڻو)

نتيجا:-

لا اله الا الله مني آھي ھولي، ڏني ماءُ مون کي پينگھي منجھ ھولي
 لڳي تارتن ۾ تونھن تون تنواريان، ستي سوز سيني ۾ ھو ھو جي ھولي.
 ننڍي لا ڪون ناتو لڳو غرض سان، ازل کان مون آيو جھلي عشق جھولي.
 فراقن ٿئي دل ڪئي ھي فاني، وھڻ نين نار ا ڪيم چاق چولي.
 پر جي پسن ٿي پاندي پڇاين، ڳليءَ ڳليءَ ۾ آھيان تن جي ڳولي.
 اسم ”شاهه ولايت“ قلب ۾ ڪمايان، فياضي فقر جي ملي مون کي ٽولي.

نعت:-

محمد مصطفيٰ ﷺ مدني مڙين مختيار ٿيو پيدا.
 علي سردار آھه سيني اڙين آڌار ٿيو پيدا.
 ڪري سجدہ ٿيو عابد، اڳيان مغبوء موليٰ جي
 انا احمد بلا ميمي، اصل اقرار ٿيو پيدا.
 مٿي معراج تي مرسل ٻڌو آواز حيدر جو
 يدالله فوق ايديھم، نازل نروار ٿيو پيدا.
 پيارا پاڪ دامن جا شبير شبير شافي منھنجا،
 پاڙيو واعدو پرين پنھنجو، صبر اختيار ٿيو پيدا.
 ”ولايت شاهه“ واجب آھه سدا ساراه پنجن جي،
 ھو انظاھر اھو آھي. ناھي ٻيو ڌار ٿيو پيدا.

علي حيدر حيدر ڪردي هون. بيا ورد وظيفا نه پڙهي هون.
 مات ڪيوسي ملحد ڪي ماري، دشمن دل تان اصل وساري
 هر دم حسيني ڪي دل ساري، بي پچر پرائي نه ڪردي هون.
 خاص خدائي خيال ساڏا، پرده بقائي بحال ساڏا،
 هر دم حسيني حال ساڏا، سردي سانگ نه ٿردي هون.
 عشق ساڏا اوشا ڪي پوشا ڪي، خوش اخلاقي يار ملاقي،
 جام پياري سهڻو ساقي، طلب تنهين وچ ٿردي هون.
 هر دم حسيني عشق سلامت، قائم هوسين روز قيامت،
 سورانهين وچ "شاهه ولايت" شب روز سدائين رڙدي هون.

مدح درشان پيران پير:

محي الدين ميران، ميت تڪسيران، ڪج احساني شاهه، جيلاني.
 پرور پياري پگدار پيران، محبوب منور ماه منيران،
 دادرس دائر داور دلگيران، دل درد مند ديواني شاهه جيلاني.
 يا وريا ڪي يار يتيمن گوش باگفته غور غريبن،
 منهندار مولیٰ معرفت مسڪين، محبوب حق سبحاني شاهه جيلاني.
 مالڪ مملڪت معليٰ مسند، خاص خدائي خلقي خاوند،
 اولاد علي آهين آل احمد، قادر قطب رباني شاهه جيلاني.
 اڪمل اطهر افسر عالي، برحق بهتر برتر بالي،
 نازل نظاري نرمل نرالي، نظر نگاه نوراني شاهه جيلاني
 آڌار اڙين اصلون آهين، انگشتي اشاري عرش اڏائين،
 رهبر راسته راس رجائين، غوث اعظم صمداني شاهه جيلاني.
 سرور سلطان سلطنت ساري، ڪائنات قدرت منجهه مختياري،
 احڪام ايردي آه اختيار، فيض فهم فرقاني شاهه جيلاني.
 فيض مهابي فائض فياضت، شفقت شافع "شاهه ولايت"،
 بخشش بحر و بره بشارت، شوق شرف شاهاني شاهه جيلاني.

ڪافي :- (روپ پيروي)

آھي توکان سواءِ ڪير ڪنھنڪي حال سڻايان،
حيران آھيان آءُ تہ پرين ڳالھہ ٻڌايان،
منھنجي خوشي آتوسان، تون آن منھنجي خوشي،
جيڪر نہ جيئان جڳ ۾ جي تون وڃان رسي،
سرتيون سڏي سڀئي پرين توکي پرچايان،
مشتاق سڀئي ميڙي هڪ هنڌ ڪيان هڙئي،
سانگي اوهان جي سهڻا صوجان وٺن مڙئي،
خامن کان ٿي خلاصو عوشاق آڻايان،
منھنجي اڳڻ تي سهڻو سرھو سڏا هجي،
تن مال ڏن مڙيوئي تنھن تان فدا هجي،
قربان ڪيان جان ساري گھوري گھمايان،
دلبر وڏاھن دام ۾ سڀ محبتي ميڙي،
رھبر ريجھائي راز سان ٿو ساز ڪي چيڙي،
”شاھہ ولايت“ عشق ڪي ناچو ٿي نچايان.

ڪافي (روپ پيروي) :-

آيو عشق اڳڻ شڪران چوان، سرمال سارو قربان ڪيان،
حسن تنھنجي جا سوين سوداگر، پير پيغمبر شاھہ سڪندر،
تنھنجي نينھن توائي ڪيا نوڪر، ڪيئي سائل سليمان چوان،
تنھنجي ريس حسن سان ڪير ڪري، سرشمس قمر قربان ڪري،
وينو يوسف مصر مڪان ڪري، ويو سري تنھن ڪنعان چوان،
موسيٰ ڏني هئي هڪڙي ذري، جنھن سان جبل ويو هو طور سڙي،
مت مور نہ پانيا خور ويري، توڙي بهشت سندا غلمان چوان،
سڪ تنھنجي آ ”شاھہ ولايت“، بي نہ گھر جي ڪاني ڪرامت،

تنهنجو عشق الاهي آهي عنايت، ڪوڙيا نينهن اچي نيشان نوان،
ڪافي (روپ پيروي) :-

اگر آوي دلدار سرهي سيج وچينديان، سمين ڪر سينگار، عطر عشق ملينديان،
سانول ساڏي دوست دليندا پهن ڪي آيا پوئس گليندا،
جوڳي ڪر جنسار، رمزان نال رميز رلينديان،
ساڏي سانگي ڪرڪي سعيا سهڻل سائيان نينهڙا لايان،
اپنا عشق ڪيتا اظهار، محرم راز محب ملينديان،
رل مل سانول سودا ڪردا سرڏيڪي پچي ساڏا سرهڻي گهردا،
وه وه بنيا واپار، عشق دلال ڪرينديان،
شوقئون "شاهه ولايت" والي ڪردا ڪيڏي ڪاف ڪشالي،
مئن گهر آيا يار، وٽ وصل وصال، وندينديان.

ڪافي پيروي :-

تون آن باغ حسن جو گل گل گل، اسان واس وٿڻ لئه بلبل،
منهن مهتابي رنگ گلابي، نرگس نين سدائيم خوابي،
قوس ڪمان منجهان محرابي، ٿيو حسن تنهنجي جو هل هل هل،
ذر عدن دندان دلبر، لب لعلان مثل تيا ظاهر،
وار واسينگن جان ڪن ورور، اتي ڪل ته پوندي ڪل ڪل ڪل،
قد وقامت چا سر و صنوبر، ائين نه ٿيندو سڌو سراسر،
بيهي نه ڪوئي تنهنجي برابر، تنهنجو ڪين پائيان مان تل تل تل،
کولي نقاب جڏهن ٿيو ظاهر، مشتاقن جو موت سراسر،
"شاهه ولايت" تنهنجي واهر، محب ماڻو جڏ مل مل مل.

غزل (روپ پيروي)

تنهنجي اگر سري ٿي منهنجي نه ٿي سري، هر هر تڏهن اچان ٿو دلبر تنهنجي ڪري،
تنهنجي چهر چيو ڪيو هر وقت چاه تنهنجو، سوڙ درد کان سرد دل آه ٿي پري.

جي آڙو ڪا ناھي ڪھڙجي وصال جانان، محبوبا تو ڏسڻ لڻ عشق تڻ مري.
 ۽ ڊر گذار مونسان جانب نہ ڪر جدائي، مون کان پرين پيارا ھڪ ٻيل نہ ٿي ٻڙي.
 ۽ ڏسڻ ڪھڙو ستاڻو جو رو جھان نہ ڪر، دل ٻاھي ڏل ۾ ڏس ڏيان تون ڌري.
 ۽ ڏس ڪھڙو مٺو، گھابيل اڳي ئي آھيان، ويتر نہ ڪر وار پيو ڌور آور ڌري.
 ۽ وصال ”شاھ ولایت“ ملي عدامي محسن، ڊر ڊر اندر ۾ عشق جي آڱ ٿي ٻري.

ڪاھي (روپ پيروي)

پسان وڃائي پوءِ ڏس پر ڪي، پاڻ ۾ پيھي ڏس تون پاڻ
 جو ڪي جان ۾ پانچ جھاني، ڊر قدم سان دلير سائين،
 خيال خودي، ڪي ڪانين ڪپائين، موج الاهي من ۾ مان.
 ساعت ساعت جو ڪر سنڀارو، اچڻ وڃڻ جو سمجھ اشارو،
 حاضر ھر ڊر ھاڏي ڇاڻ.
 شڪر مليو آ ”شاھ ولایت“ ھاڏيءَ وارو حال ھاڏيت،
 ساھ پساھ ۾ سائين ساڻ.

ڪافي (روپ پيروي):

پرديسي پيارا ڏس تنهنجو آ ڪٿي، ڪاڏھون آيون آھين ھتي.
 عرش وڃي نت ٿي آشياني، لعلن آھين تون لامڪاني
 آپ زمين ناھي جتي.
 روپ تنهنجو آ جانب جوڳي، ڪام ڪروڙ ۾ ڪيئن ٿيئن روڳي،
 رڻون ڪھڙيون تو رڻين.
 ڪھڙي سانگ سچن ھت آئين، ڪاڏھون آيو آھين ڪاڏي ڪاھين
 ملڪ تنهنجو آ مٿي.
 دنيا مان ڇا حاصل ٿيندو، ڌوئي ڌڪ ڏيئي نرگ ۾ نيندو
 چوٽان وجهندو چٽي.
 ”شاھ ولایت“ شوق سان ھل تون، ڏيس امن ۾ ٿي داخل تون.
 طنب طنب آھي ٽٽي.

ڪافي (روپ پيروي)

پسي سھڻا تنھنجي صورت پڙھان الحمد شڪر آيا،
تنھنجي قدرت سنڌي عبرت، پڙھان الحمد شڪر آيا،
ساري خلقت ڪري نوڙت صداقت سونھن جي سانگي،
نزاڪت نينھن ۾ ڪيئي ٿيا هوشيار حيرانا،
ڪيئي قاضي ڪيئي نمازي ڪرن آزي اڳيان تنھنجي،
پاڻن چيريون ڏين ٿيريون ٿين دلناء ديوانا،
حسن سازي بره بازي مجازي مام سان ماڻي،
وڻي غيرت منجهڙون محبت، ملي موتو سنڌي معنيٰ،
شهنشاهه فيض جا درياه ”ولايت شاهه“ جا والي،
ڪري قلبي ذڪر ذاتي وسايا يار مٽخانا.

ڪافي (روپ پيروي)

چيو عشق حضرت مان توڏي اڃان ٿو،
پاڻي چيريون جا مان نانگو ٿي نچان ٿو،
چيو مون سدائين تون ڪئي آ پلائي،
محبت موج لائي ويراڳي رچان ٿو،
چيائين چريو ٿي، نه ڪنھن ۾ اڙيو ٿي،
تون موتو مري جيءُ چڱائي چوان ٿو،
چيو مون چريائي، ڏئي تنھنجي آئي،
تو وحدت وڃائي انا الحق چوان ٿو،
چيائين چڱو ٿيو، منھنجو پيچ تو سان پيو،
اندر ٻاهر هڪ ٿيو نه پيو ڪو ڏسان ٿو،
”ولايت شاهه“ وائي منھنجي عشق اڳهائي،
چيائين سدائين مان تو ۾ وسان ٿو.

ڪاهي (روپ پيروي):

حضرت انسان نقش صورت پر حلقو ذات قد پر جو آ.
 فرقاني فهم ڏس فرمود و جو بظهور ڪم تظهير جو آ.
 ٿي پاڪ اول پو پاڪ ڪي پس هردي اندر پائي جهاتي ڏس،
 ٻيهي پاڻ پر پس پاڻ ۾ پس اهو تصور تنهن تصوير جو آ.
 ڪر نظر نقاشي مصور ٿي انهيءَ مظهر پر مڪ نور ٿي،
 اُٿي اون اسم، جو جزوي جسم، سو رخل قرآن تفسير جو آ.
 ٿي سير جو سانگي سيلاني، پرين پوش بهري آيو انساني،
 جوئي چولي اندر سوني چولي اندر اهو توصل تنهن تدبير جو آ.
 حق پاڪ کان تون انڪاري نه ٿي، عشق ان الحق اقرار ٿي،
 خاص خود کي پڇان ٿي سر سبхан تشبيح بيان تحرير جو آ.
 پڇ پير مغان کان راه رندي، وجه الله ويساه رکي،
 شد "شاهه ولايت" شهنشاهه، هيءَ فيض فياض فقير جو آ.

غزل (روپ پيروي):

دلريا دیدان هشي ديوانو دلبر تو ڪيو،
 مجروح محبت پر مونکي مستمانو دلبر تو ڪيو.
 تصور تنهنجي تصوير جو من اندر مسجود ٿيو،
 قلب آهي ڪعبه حقيقي بتخانه دلبر تو ڪيو.
 طفل نادان صيد ڪيو صباد تو سعيو ڪري،
 مرغ دل مقتول ٿي جرمان دلبر تو ڪيو.
 تيرا پرو تيز وارا چوهه مئون ڏاڍا چٽا،
 چست چالاڪي ڪري چالان دلبر تو ڪيو.
 قفس جي دام ۾ شد مرغ دل مقيد آه،
 زلف جي زنجيرن ۾ زندان دلبر تو ڪيو.

مخفي محو بجز، نشي ڇمر ڪيو هيس،
 موجود محبت مٿي ڪري مستان دلبر تو ڪيو.
 گروصل خواهي ”ولايت“ شاهي خوبان واعدو،
 موجودگي رهواس جو اعلان دلبر تو ڪيو.
 ڪافي روپ پيروي:-

دلين لئن کان واقف منظور نظر آهي،
 قاتل جو قتل ڪارڻ دستور اگر آهي.
 چمڪار چشم چلائن اڪيون ٿيون آگ لائن،
 بسمي بدن بنائن عالي نور انور آهي.
 سيفن جي ستم بازي ابتدا کان ئي آغازي،
 عاشق ۾ عشق مجازي مسرور مگر آهي.
 فرقت کان ٿي فراري جوش جگر ٿيو جاري،
 عاشق تي عمر ساري پرپور اثر آهي.
 شائقن تي ”شاهه ولايت“ حسين سندي حڪومت،
 مشتاقن کي معلوم محبت مشهور شعر آهي.

ڪافي (روپ پيروي):-

ديد جي شهيد جو دارون دوا ديدار آ،
 درد محبت مرض جو علاج ڪافي پيار آ،
 چشم جي هڪ چوٽ سان ٿيو چوٽ طرف چمڪار آ،
 فوج فرنگي ڪا چڙهي جلوه جنگي جنسار آ،
 شوق سان شڪار لئه صياد ٿيو تيار آ،
 مرغه دل مقتول ڪيا ماريءَ وڌو ڪو مار آ،
 مارڻ لئه مشتاق جي سهڻل ڪيو سينگار آ،
 سر ڏيڻ سوريءَ مٿي عاشق سندن اقرار آ.

نوڪ نيزي نينھن جي ناطق ٿيو نروار آ،
 اھڙو ته ڪو اعليٰ اثر اڪڙن ۾ اسرار آ،
 ”شاھ ولایت“ مٺي سندو ساقي صنم سردار آ،
 پياسي پيئڻ پيمان لڻه در پرين پينار آ.

ڪافي (روپ پيروي:-)

ديدان ملائي ديد سان دلبر ديدار ڏي،
 پياسن کي پرين پنهنجو پرچي پيار ڏي،
 انجام محبت جو معلوم مشتاقن کي،
 ايجاد گر اسان کي هڪڙو اقرار ڏي،
 عاجز اڳيئي آهيان صدمن کان سڃاڻيل،
 ويتر هجر جو سهڻا نه اهنجو آزار ڏي،
 شيدا آھ ”شاھ ولایت“ درشن لڻه دلريا،
 قاتل کي قرب سان ڪيفي قرار ڏي.

ڪافي (روپ پيروي:-)

سڏي ساقي ڏيئي سر کي، ڏيڻ انجام سر جي تي،
 اچن سندرا ٻڏي ساهي، لاڳاپا لوڪ جا لاهي،
 ڏين سرڙو اڳيون ٺاهي، پيئن پرچار پر جي تي،
 پيئڻ سان سنڌ جنين پيئي، ٻڏي پيائي تنين ويئي،
 هلن هوشيار سدا سيئي، گهمڻ ٿا گام گر جي تي،
 مشتاق کين کي مڙندا، امالڪ عشق ۾ اڙندا،
 سوريءَ تي چاه مان چڙهندا، اڙيا کين عام جي اڙتي،
 طلب توحيد جي آهي، اچو هنباھ ۾ ڪاهي،
 ”ولایت شاھ“ ٿو ڳاهي، ملائي تار سر جي تي.

ڪافي (روپ پيروي)

عشق اچي اثباب ڪيڙو، انا الحق جو آواز،

مون تي ٻرہ بقاء جو، الس تي ٿيڻو آڙا،
 ترڪي حسن طلسم کي، پنهنجو ڪيان ٿو پرواز،
 ڇڏي بادشاهي پنهنجي، نيهن ڪرايو نياز،
 ”شاهه ولايت“ شوق جو، بحري اڏايو باز،
 ڪافي (روپ پيروي) :-

ڪنهن ڪين ٻڌو نه ڪنهن ٻئي کي چئون،
 سار سڄڻ جي ٿا پيا ساريون،
 جهاتي پائي پاڻ ۾، پنهنجي ڀر کي ڀسون،
 اوريون ڪين ڪي عام سان، نه ڪنهن کي ڏک ڏيون،
 طعنا مهڻا لوڪ جا، سارا سرتي سهڻون،
 آهيون گم الله ۾، رندي رمز روئون،
 ناهي حد حساب جي، لاحد منجهه لوئون،
 ”شاهه ولايت“ شوق سان، راتيون ڏينهان رهئون.

ڪافي (روپ پيروي) :-

ڪيو ڏيد تنهنجي پرين آ ديوانو،
 تڏهن لوڪ سارو سڏي ٿو بيگانو،
 ڪنهن کي ٻڌايا هي افسانو، لتجي رهيو آ دل جو خزانو،
 تصور تنهنجي دل تي ڇپائي، تصور ڪريان معبود بنائي،
 ڪعبه اندر مان ناهيو تبخانو،
 اگر عشق وارا مڃن ٿا غلامي، صداقت جي سانگي سوين ٿيا سلامي،
 رڪي دل دعوت سر نذرانو،
 لکين لطف تنهنجا ڳڻن يار ڳايان، احسان دل تان ڪڏهن ڪين لاهيان،
 نوازش جو آهي نظر ۾ نشانو،
 واقف ”شاهه ولايت“ وده وصل کان، عاشق اوهان جو آهي اصل کان،
 محبت ۾ منهنجو من ٿيو مستانو.

ڪافي (روپ پيروي)۔

مست مدام ڪيو آهي مونکي، صورت سر سبھاني، الانساني.
هر جاءِ صورت يار سچڻ جي، هر هنڌ آخيري - الانساني.
فيض درياھي فيض مليوسي، خيال ٿيوسي فاني - الانساني.
بگن مونسان ڪئي آ پلائي، صابر مرد سبھاني - الانساني.
”شاھ ولایت“ حاصل ٿيو، جنهن لاءِ هتي حيراني - الانساني.

ڪافي (روپ پيروي)۔

منهنجا مارون ملڪ ملير، هت قيد ڪيس تقدير.
قسمت قيد ڪيو ڪوئن ۾، سانگي سڪيا رهن پٽن ۾،
آهي تن جي اڪير.
مونجهي مران مارن لئه ماندي، بيوس بيسڪس بند ۾ باندي،
ڪاٺ جسي جا زنجير.
ايندم ايڏانهون اوڻي اباڻا، ورق وچوڙي جا واري وراڻا،
نيشين وهايان نير
پکا پنوهارن پسان پٽن تي، ويندس وري ويڙهيچن وطن تي،
مونکي اماڻ امير
ماروئڙن سان ملندس شال، لاڪي لوڻي لاهوتي لعل،
آهي مرڪ اسان جو مير.
”شاھ ولایت“ هيءَ جا امانت، سچ ست سارو سير سلامت،
منهنجو پردو رکجان پير.

ڪافي (روپ پيروي)۔

منهنجو يار مونسان وفادار آهي، ڏني دل مون جنهن کي سو دلدار آهي.
ڳوليم ٿي جنهن لئه مسٽيون ۽ مندر، سو صاحب سچاڻر پنهنجو پاڻ اندر،
سيني ۾ سمايل سو سردار آهي.
صفا تي صورت ۾ ڪري سانگ سفيو، سياري جو ساڃڻ رکي پاڻ رايو،

آدم اسم ۾ اهو اظهار آهي .
 روپوش رنگين لکين روپ نالا ، مثل بي مثالي آمخفي مثالا ،
 وستي آويجهي نه دشوار آهي .
 ڏسان ڏور چومان سرکي سجاڻان ، پرين پاڻ ۾ آهو ڄاڻ ڄاڻان ،
 درسينا ديهيءَ ۾ دلدار آهي .
 کٽي پاڻ طالب هو مطلوب آهي ، کٽي عشق عاشق هو محبوب آهي ،
 مظهر ۾ موجود منار آهي .
 همدم هادي هڪڙو هر جاءِ حاضر ، نرمِل نشانير آناياب ناظر ،
 واعدي وحن جو اقرار آهي .
 ”والي ولايت شاهه“ چڙي تاج شاهي ، عديت جي اولي ۾ بڻجي سپاهي ،
 لائي نينهن ناتو ٿيو نروار آهي .

غزل (روپ پيروي) :-

مل مونسان صنم توکي دل جو ڏنم سا ياد رکجان .
 چريو لوڪ چوي ٿي ڇا به پوي ته به تون نه ڇڏجان .
 تنهنجي تار تڳان نه پي ات اٿم سندن سار سڄڻ ڏينهان رات اٿم ،
 ڪيچي قرب ڪري پنهنجا پير پري پرين پاڻ اچجان .
 شاير ٿي نينه ناتو لائين تو مونسان ، اول آخر توڙيا هيڻ تون مونسان ،
 ٿڙي دنيا وڃي چاهي عقيي وڃي هڪٽون نه وڃان .
 مقصود نه ڪو آهي توکان سوا ، لامقصود رهان مقصد نه روا ،
 فردوس ارم محبت آسندم محبوب ملجان ،
 عاشق سان اکر ميلاپ ڪيو ، درشن جي دوا سان جيئاپ ڪيو
 حسرت نه رهي طاقت نه رهي هلي همت ڏجان
 ٿي ”شاهه ولايت“ سان شامل ، آهيان مهر و وفا جو مان سائل
 پرين وڃ نه پري جايون جيءَ ۾ ڪري هميشه رهجان .

ڪافي (روپ پيروي) :-

مونکي محب جهڙو آيو ڪونه نظر، ڪٿي ڳوٺ ڳوليان سڀ ملڪ شهر.
 نه هلڻ ڪنهن جو حال ڏٺم، نه ڪا ڳڻن پري ڪا ڳالهه ٻڌم،
 نڪو خاص خماري خيال ڏٺم، توڙي پيگ پيئي بيحد ڪو بحر.
 نه اهڙو ڪو درويش ڏٺم، نه اهڙو ڪنهن جو ويس ڏٺم،
 نڪا دل ديا آديس ڏٺم، جهڙي محب ڪٿي آ مون تي مهر.
 نڪا اهڙي ڪٿي ڪا اوج ڏسان، نڪا اهڙي حسن جي فوج ڏسان،
 جهڙي فيض درياهي فوج ڏسان، اهڙي سمنڊ ندي وهندي ڪانه مهر.
 پير مغان ڪٿي بگن پلائي، فيض درياهي موج ملائي،
 ”شاهه ولايت“ ٿي سرهائي، پر جام پيئون ٿا آب ڪوٺر.

ڪافي (روپ پيروي) :-

وهندي ايندو وقت اهوئي، سارن کي سينگاري ايندا پرين اوتاري.
 درد پري هيءَ دلڙي منهنجي، سچڻ کي ٿي ساري،
 ننگي ايندا ننگ نباحڻ، وارث سهڻي واري.
 دم دم ڏيڏن دل ۾ دڻو ڪن، بڙڇون بارو باري،
 ناز جون نوڪان نينهن وارن کي، چاڪر ڪن ٿيون چاري.
 عاشق ايندا اڳڻ اسان جي، محبت جن جي ماري،
 ايندا نمر حق جا هڻندا، هو هو کي هو ڪاري.
 عاشق صادق آس اندر ۾، نيندا ساڻ سنڀاري،
 ”شاهه ولايت“ وير اڳين جي، ويٺو وات نهاري.

ڪافي (روپ ڪنڀات) :-

صورت ۾ آدم، آهي سر سبхан جو، آدم جي اولي اچي رکيڻيا هو آدم
 پاڻ پايو پرين القاب انسان جو،
 پنهنجو ڪيائين پاڻ سان ونحن وارو وچن، ”سري واناسره“ سخن ازلي اعلان جو،
 گندم گل گلزار جا چهره چاهه چمن.

مھماني مڃن ڏاڻو مليس ڏان جو، امر هو عزرائيل کي اصل اهڃائي آن،
 سجدو ڪيو ملڪن صفي الله سلطان جو،
 سانگي سير سڄڻ جوڙ ڪيو جسمان جو، شوقنن "شاهه ولايت" واري واڳ وطن،
 اصل ديس امن پکي لامڪان جو.

ڪافي (روپ پيروي) :-

جا جاتم ري بانوريا، موري چلڪ رهي هيئن گھنگريا.
 مٿن جو چلي هون نير پرن ڪو، روڪو نهين موري سانوريا.
 جس جل ۾ پريم نهين هو، ووتومئن هيءَ هتي هاريا،
 پريم رس ڪا پاتي پردون، من ڪي متجي تمريا.
 ڪرشن ڪهي مٿن ڪهي نه چوڙون، پڪڙون ٽري چنريا.
 آتما، راڏاها ڪرشن مستگر، "شاهه ولايت" رام سمريا.

ڪافي (روپ پيلو) :-

تيري مٽخاني ۾ تيري مٽخاني ۾، جام شراب پيتا هون
 سهي سائين سانون جام پلايا، جام پلاڪي جوش جڳايا،
 مست و مست مستانه هون.
 ساقي سانو ساغر پلايا، ساغر پلاڪي سر سمجهايه،
 نانگا نات نچيندا هون.
 دنگ شراب والا، پري ڏي يار پيالالا،
 ساقي سرڪي ڏيندا هون.
 "شاهه ولايت" سانون فيض رسايا، حضرت شاهه هٿياهي ملايا،
 انا الحق ايندا هون.

ڪافي (روپ پيلو) :-

لکين شڪرانا لکين شڪرانا، پال پلي جا پانيان مان.
 عيدان ٿيون هن تنهنجي آئي، لک مبارڪون لوڪ ورائي،
 ڳڻ سڄڻ سائين ڳاڻيان مان - لکين شڪرانا

در تنهنجي جا ڪيئي سوالي، وتن ويڳاڻا مست سوالي،

گهور حسن جا گهايان مان، لکين شڪرانا

فيض ڌڻي، فيض رسايو، بگن جو باغ برسايو،

مالهي باغ جو آهيان مان - لکين شڪرانا

ڪنڊي قرب جي پايان مان - لکين شڪرانا

ڪنڊي قرب جي پايان مان - لکين شڪرانا

ڪافي (روپ پيلو):-

هڪ يار اٿم يا ڪي، پيو يار ڪيو ڇا، دل دلبر جي هٿ آ، آغيار ڪيو ڇا،

منظور نظر مون سان آ سودو ڪيو سڄو، اقرار اصل آهي انڪار ڪيو ڇا،

من موهن آ موهي مستان ڪيو مون ڪي، ديوانو درد ڪيو آ هوشيار ڪيو ڇا،

مني جام محبت جي مٺي نوش ڪيو مون ڪي، مٺخانو مان خود آهيان مٺخوار ڪيو ڇا،

دور ناهي دلبر پاڻ کان پري پرين، وڻجن ويجهو وستي دشوار ڪيو ڇا،

جڏهن قتل ڪرڻ جي نه آيو ڪات مٿان ڪاهي، عاشق آڏي تي آءُ ويچار ڪيو ڇا،

شد "شاهه ولايت" آيا شوق شاهي شامل، هي راز رکيل مخفي اظهار ڪيو ڇا،

ڪافي (روپ بلاولي):-

چڏ ويهڻ جون ڪي وايون، سامهون سپرين ٿو سڏي.

سرتي سونهن سون سريون، هار هسيون پاڻ پايون.

نيسڻ خماري رخ گلابي، ڏس ڏين جون لهلايون،

پوشا ڪون پوري زر ڪناري، سهڻيون جن جون سلايون،

"شاهه ولايت" ڪي شوق اهوئي، ڏسڻ جو آڏهاڙيون.

ڪافي (روپ بلاولي):-

نگر انماڻي دا پال وي، نذر ناقص ڪون نه مار وي

تون منهنجو سائين مان تنهنجي ٻانهي، وارث تون نه وسار وي

مٿن نمائي عيبن هاڻي، نيسڻ ڪڍي تون هار وي

در پنهنجي ڪون دلبر سائين، لعل تون نه لوڌار وي

”شاھ ولایت“ کي سھڻل سانين، سور ڏئي نہ ساڙوي
کافي (روپ توڙي) :-

بازار برسي بره جي، اوهين عشق جو واپار ڪيو،
سر ڏيئي سودو وٺو، اوهين خون جا خريدار ٿيو.
تڪ ترارن جا ڏسي، طالب اوهين تڪڙا ٿيو،
بره جون بڙيون جهلي، عاشق اوهين اظهار ٿيو.
مانجهي هن ميدان ۾، ڪوشش بچڻ جي ڪانه ڪيو،
سڪ منجهان سندرا ٻڌي، سوريءَ اُتي هفسوار ٿيو،
ساجهري سودو ڪيو، مٿان پوءِ وڃي هٿ تار ٿي،
وڃي وهامي ويل ٿي، هر دم اوهين هوشيار ٿيو.
”شاھ ولایت“ ڇا ٿئي، هن حرص جي حيرت منجهان،
غير ڏون گمراه ٿي، وحدت سندو ويچار ڪيو.
کافي (روپ توڙي) :-

رج روڻ راتيان ڏينھان آھي علامت عشق جي،
جهڄڻ جهوري روز ريهان، آھي علامت عشق جي،
عشق جو آزار البت مرد ڪن منظور ٿا،
سوري سمجهن سڃ سي، آھي نہايت عشق جي.
تن کي تراريون ڇا ڪنديون، جي وحدت ۾ وڃي ويا،
دم دم ڪسي قربان ٿيا، پائي شهادت عشق جي.
سڪ سندو وڌي ڪينڪي توڙي سڄڻ آسامھون،
پر ڏئي گھر ٿئي گھڻي، ثابت سلامت عشق جي.
جو دم آھي زندگي، تون طلب رک تن جي ۾ تمام،
پابندي پرين اڳيان ڪر ”شاھ ولایت“ عشق جي.
کافي (روپ توڙي) :-

عشق البت عاشقن کي آزمائي هر طرح،

نئينهن وارن کي نچائي ٿو نوائي هر طرح.
 شوق مان سندرا ٻڌي، سي جنگ ٿي چڙهيا جوان،
 محبتي ميدان ۾ ڪوپا ڪهائي هر طرح.
 مشتاق آيا موج مان مورچا ٻڌي ميدان ۾،
 حسن جو حملو هزارين گهوٽ گهائي هر طرح.
 قرب جي ڪاتيءَ ڪٺو، سي ڪسڻ لڻ پيا سڪن،
 اک اڙائن جهاتي پائن، ٿيرا پائي هر طرح.
 ”شاهه ولايت“ شان کي، لوڙهي ڇڏن سي لاڏلا،
 دلق درويشي تنين کي، ٿو سيهائي هر طرح.

ڪافي (روپ ٺوڙي):-

عشق جو پورو پتو پيو صاف ثابت سور مان،
 سڪن سونهون ناڪيو دل سندي دستور مان.
 سڪن واري زندگي گذري وڃي ٿي خواب جيان،
 ڏک سدائين ڏاج ٿيا، جي پيا پرين جي پور مان.
 درد وارن کي دناليون، دم ۾ دلبر ٿو هڻي،
 نئينهن جون نوڪان نيون، گهائن غمازي گهور مان.
 سڪ سندس سندرا ٻڌي، سوريءَ اتي هسوار ٿيا،
 شهدا مردن سندا، معلوم ٿيا منصور مان.
 ”شاهه ولايت“ شوق مان، سامان سورن جو مليو،
 ساهه برابر سانديان، نازل ٿيو جو نور مان.

ڪافي (روپ ٺوڙي):-

مر ملامت مون وسي، مر ڏيهه پيو طعنا ڏئي،
 سرس سونهن سر مٽي، پوئو تنهن کان ٿئي.
 ٿٽ ٿڪڙي ڦاندو، نه لرز لعنت کان ٿئي،

پر رحم لعنت رهيو هتي، هت ڪجهه نه بيرنگ ۾ ٺهي.
 عاشقن آگاهه ڪيو، ويساه ويتر تو پوي،
 ”والفقر مني“ اهائي، دوست دلداري ڏئي.
 ڪفر جنهن کي ٿا چئو، سوشل اسان جو ڏاج ٿئي،
 انهيءَ ڪفر اسلام سان، شل پيچ ڪنهنجو ناپوي،
 ”شاهه ولايت“ شان کي، لوڙهي ڇڏيو پهرين ليئي،
 بزرگي بيران چاڻي، پري پيريءَ کان ٿئي.

ڪافي (روپ پنجابي سهڻي) :-

دارين کان اڳي هئي شاهي فقير جي،
 راه نمائي رهبري روشن ضمير جي.
 مظهر جو روپ ٺاهي، پردو حجاب لاهي،
 بازي عجيب آهي، خود بينظير جي.
 ڪائنات آهي قادر، ايجاد ڪئي انور،
 ۽ بين بيڪ برسر، قدرت قدير جي.
 آغاز ازلي آ، دل سر سان دل رلي آ،
 محبت مون کي ملي آ، ماء منير جي آ.
 هاديءَ سندي حڪومت، منظور آهي ملت،
 بغداد واري حضرت، پيران پير جي.
 ڪامل قديمي قائم، رهبر رفيق راحم،
 مدد مدامي دائم، آ دستگير جي.
 حاصل آهيءَ حقيقت، اصل ”شاهه ولايت“
 روز ازل کان رغبت، آه دل پزير جي.

ڪافي (روپ سورت) :-

سهڻي سينگار ڪيو - موهي منار ويو.

بشري بيڪ بنائي، سهڻل سڀ ۾ سمائي،
 مرضيءَ مختيار ٿيو، موهي مننار ويو.
 تير تفنگي جوڙي، خيال ۾ خيال سان ڪوڙي،
 اصل آرو پار ويو، موهي مننار ويو.
 نرگس نين نظاري، ابرن واري اشاري،
 دل جو شڪار ڪيو، موهي مننار ويو.
 مشڪ عطر ساڻ ملائي، سرخي لبن کي لڳائي،
 دائم ديدار ٿيو، موهي مننار ويو.
 ”شاهه ولايت“ ساري، پيالو پرت جو پياري،
 ساقي سردار ٿيو، موهي مننار ويو.

ڪافي (روپ ملهاري) :-

آيو پيارل پرچي آيو - طلب تنهنجي تن ۾ تايو.
 ڳڻن سان لهر يار کي، رلھي، پرين پاڻ ۾ ڏس تون ٿولھي،
 من ۾ مٺڙيون ٻوليون ٻولي، ساجن سڀ ۾ سمايو.
 ڪري سينگار سدا آيو سھڻو، پاتن ڳل ڳچيءَ ۾ ڳھڻو،
 محبت واسطي آيو من موھڻو، جنهن پيچ پريت جو پاڻو.
 دلبر لاتو دل ۾ ديرو، پرت وارو ڪو پنڌ ۽ پيرو،
 ڳجهي رمز ڏکيو آکيرو، پرين پاڻ پسايو.
 پرين پرت سان آيو ننگ پالي، موهيو سندس مٺڙي نالي،
 ”شاهه ولايت“ ساڻ سنڀالي، هادي پاڻ هلايو.

ڪافي (روپ ملهاري) :-

او پرديسي تنهنجي پسڻ لاءِ پڪاري،
 ڪولي حال ٻڌايان منهنجي دل توکي ٿي ساري.
 مشتاق مدامي، عاشق علامي، سند ٿيو سلامي،

وينو واتون واجھايان، رند راھ نہاري.
 آھي درد وندي دل، پوري پور ٿو پلپل، ٿيوروڇ آرل مل،
 ڳن تنهنجا مون ڳايان، سازن کي سينگاري.
 تنهنجي نينهن کيونيشان، اصل کان عريان، ٿيان قدم تان قربان،
 سر گهوري گھمايان، اچج مون اوتاري.
 سيد آھي "شاھ ولايت" سري کڻ ٿي ساعت، کيومست محبت،
 پنھ پور پڇاين، ويھھ کين وساري.
 (روپ ڪوھياري) :-

ڏس تہ ڏيو جيڏيون مون منزل جو، ڪيچي ڪوھيارل خان پنھل جو،
 ڪرھا ڪٿون ڪالھ ڪھي ويا، گس گورن جي جھوڪ جبل جو،
 پرہ ٿئي پنڌ پار پڇاين، پور پوي تو پھ پلپل جو،
 آڏھيءَ رات اُٿي ويا آري، سنگت چني سک سھاڳ ستل جو،
 ڏمر ڏکيءَ تي ڏير ڪري ويا، ڏک ڏھاڳ ڏئي ڏاج ڏتل جو،
 تنگ سڃاڻي نال نہ نيائون، قياس ڪيائون ڪونہ ڪنل جو،
 ويندس "ولايت شاھ" شوق سان، ٿيندو ميلو مون سان منڌ ماڳ منل جو.
 (روپ ڪوھياري) :-

رکي رمز روحاني زايا، بن صورت آدم آيا.
 "الست بربکم قالو بلي" قول قديمي قائم قل هو الله،
 ساجن سڀ ۾ سمايا، بن صورت آدم آيا.
 ونحن اقرب واعدو پاڙي، جسمڪ جسمي جايون جوڙي،
 وسڻي ويران وسايا، بن صورت آدم آيا.
 "خلق الا آدم صوت علي" ويس وصالي وصل وجه الله،
 القاب انسانِي پايا، بن صورت آدم آيا.
 ظاهر ذات ظهور و ذاتي، عشق انا الحق ٿيو اثباتي،

دلبر ديرا لايآ، بن صورت آدم آيا.
 شوق شاهانا "شاهه ولايت" عشق اسانوت آيو امانت،
 رهبر رنگ رچا يابن، صورت آدم آيا،
 ڪافي (روپ قصوري) :-

توڙي دڙڪا ڏيو دلدار - آهيون راضي راضي،
 پر جي پنهل ڏيو ٿا پيار - آهيون راضي راضي،
 نياز ڏسي پرين نياز ڪريون ٿا، جيئن ٿيو راضي تيشن راز ڪون،
 اوهان مرضيءَ جا مختيار - آهيون راضي راضي،
 سودو سرجو ٿاب پيوسي، فيض درياهي فيض مليوسي،
 مارجان وڌي پيو واپار - آهيون راضي راضي،
 سودو سرجو موٽن کان مهانگو، اڳيون اوهانجي سودو سهانگو،
 هو جا سڀئي باري ڪنڀان بار - آهيون راضي راضي
 "شاهه ولايت" سندرا ساهي، بحر عميق ڀرپاسي ڪاهي،
 جهڙو تانگو تهڙو تار - آهيون راضي راضي.

ڪافي (روپ قصوري) :-

حال پڌيان ڪنهن ڪي عشق جي آزار جو،
 سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو.
 اول عشق پيدا گل ڪي ٿئي ٿو، بلبل ڪي پوءِ پاڻ ڏئي ٿو
 دستور آهي اهو دلدار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
 ديد خريد ڪيا ملڪ مريد ٿيا، اکن ڪنا ڪيئي شوق شهيد ڪيا،
 عشق دلال آهي بره بازار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
 سرجو سودو ناهي سهانگو، مشڪل ملي ٿو موٽن مهانگو،
 نرخ نرالو آهي نينهن نروار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
 عاشق اڏي تي اڙائن اڪيون، ڪوئي قرب سان ڪهائن اڪيون،

وهندي ئي وار ڪن ابر تلوار جو، سودو ڏکيو آڏاڍو دل جي واپار جو
 خريداري خاصي خون ڪري ڪن، ڌڙيءَ ۾ ڌڙ ڪري سير ۾ سري ڪن،
 پڙ ۾ پورو ڏين پاءُ پيار جو، سودو ڏکيو آڏاڍو دل جي واپار جو
 وڪر وهايان وڻجار وحدت، شوق اهوئي ”شاهه ولايت“
 پسڻ پرين جي درڪ ديدار جو، سودو ڏکيو آڏاڍو دل جي واپار جو
 ڪافي (روپ مانجهه ڇوڳا)۔

آهي جن جو آسرو، مارن سان ملندس - الا
 پڪڙا سڀاڻا ساه ڪي، محل ماڙين کان بس الا
 سهيلن سان سنگ ۾، خوش ٿي وڃي ڪلندس الال
 اهڙي عمر تو ۾ ڪانه ڪا، صحبت سونهن سرس الا
 مارن سان ملير ۾، هر دم همت هوندس الا
 پياسي پنهورن ڪي، پلڪ ۾ پسندس الا
 ”شاهه ولايت شال مون، ٿر وڃي ٿيندس الال
 ڪافي (روپ ڇوڳا)۔

اڻڄاري ابرن جي، ديد ڪيو ديوانو،
 شوق شمع جي سهڻا، ڀرت ڪيو پروانو۔
 ٿرڻ، ٿرڻ، قدم ڪڍڻ، ڪونه ڏٺوسي ڪنهنجو،
 گهمڻ غمازي غمزي، مرڪڻ ڪيو مستبانو۔
 پلپل ۾ يار پرين ڪانگ اڏاريان ڪيئي،
 ساعت ساعت ۾ ساريان روز رڙان روزانو۔
 سرتي وسايو سارو، بار ملامت وارو،
 لوڪ سڄي جو سارو، ڳل ۾ پاتم ڳانو۔
 ”شاهه ولايت“ سعيو، پاڻ ڪيو آ پرين،
 آيو دلبر آيو، واه وسو، ٿيو مڻخانو۔

ڪافي (روپ جوڳ ڪلنگڙو):

اصل آريءَ ڄام سان، محڪم مجاز آ،
 ازل ڪون سانتي، لازم لحاظ آ.
 سڪ منجهان پيدا ٿيو، سرور لئه سارو جهان،
 لولاڪ لـما خلق الافلاڪ، جو آواز آ.
 مستيءَ ۾ مخمور ٿي، مجذوب ڪيو آ محبت،
 دل اندر دونهون ڏڪيو دائم دراز آ.
 خماري خيال ڪي اُڌاري، عرشين نيو،
 ڪاٿين ترسي ڪينڪي، بحري سوباز آ.
 عشق رهبر رهنما، اثباب ڪيو الله ڪي،
 ”شاهه ولايت“ شامل ٿيو، هادي شاهه فياض آ.

ڪافي (روپ جوڳ):

پڪاريان پڪاريان پڪاريان سدا، ٻڌي من ٻاروڇو سهڻو هي سدا.
 پرين پردو پائي ٿيا پوش ۾، جسو جان جيرو جلي جوش ۾
 وساريو نه ويتر بنا بنام خدا. ٻڌي من ٻاروڇو
 پرين آهي پلپل اوهان لئه پڪار، توڙي لوڪ طعنا ڏئي لڪ هزار
 ملامت مڙوئي نهايت ندا. ٻڌي من ٻاروڇو
 سچن خوش وسين تون پنهنجي ديس ۾، ”شاهه ولايت“ گهرايو پنهنجي ديس ۾
 عرض مون اهوئي مدائي مدعا، ٻڌي من ٻاروڇو

ڪافي (روپ ڪلنگڙو جوڳ):

جيئن وٿيو تيئن مونڪي آهي نياھڻي،
 ڳالهه اوهان جي ڳڻن جي اڳليءَ اڳليءَ ڳاڻي.
 سدا توکي ساھ ساري، ويھ نه منا تون وساري،
 ڪڏهن ايندين مون اوتاري، ويل اها آ وٿي.
 محبت تنهنجي مڃ مڃايو درد دل ۾ دود ڏڪايو،

عشق اوهانجي آڙاھ لايو، ٽپي اندر ۾ تا وٺي،
 وڃڻ جي تون ڪر نه وائي، ساري توکي ساھ سدائي،
 خيال محرم حال پائي، پرت پرين تو پالشي،
 ساري توکي دل ويچاري، اچڻ جي تون ڪرتياري،
 ”شاھ ولایت“ عمر ساري، ڳڻتين ۾ آڳاڙشي.

ڪافي (روپ جوڳا):-

منهن ڍڪيم محبوب لئه ڪنهن رمز جي رومال سان،
 ڳوڙها گلن تان پئي اڙها، لوڪئون لڪايم خيال سان،
 جيءَ اندر جهيڙو لڳل هو، دل ۾ پيو دانهون ڪريان،
 تان اوچتو دٻير اچي بيٺو، مٿان هن حال سان،
 پوءِ چيائين چور وٺين ٿو، ڪنهن توکي ايڏائيو،
 ڪيئن پاڻ تو ٿا سائيو، نينهڙو لائي ڪنهن لعل سان،
 مون چيو منهنجا مٺا، آ تيرتن ۾ تو هنيون،
 سوراخ سيني ۾ ڪيا، نور تو جمال سان،
 پوءِ چيائين اي چريا، ڇو دل پنهنجي ٿا سائير،
 ڇو ٿا ڏسو هر هر تڪيو، ڇو پانڊ لايو ڪال سان،
 ديد تنهنجي ديد ۾، منهنجي پرين عادت اها،
 ”شاھ ولایت“ کي هميشه ڪر نه پئي ڪنهن ڪال سان.

ڪافي (روپ جوڳا):-

مونکي ڏي مونکي ڏي مونکي ڏي شراب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب،
 ساغر صاف سرڪي، ڏيو محب مرڪي، اچي دل هر ڪي،
 پيئڻ لئه شتاب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب
 نشي ۾ نهايت، هاديءَ ڪئي هدايت، ڪري مون عنايت،
 ڪيو نيٺن ثواب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب

پيالو پيتو جنهن، پيائي ٻڌي تنهن، ڪڏايو قدم جنهن،
 پڙهي بره باب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب
 شڪر "شاهه ولايت" ۱۰۰ ڏي ٿيو حمايت، سدائين سلامت،
 بي حساب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب
 ڪافي (روپ جوڳ) :-

ناز وارن نيٺن سان، دلبر ديدان لايون،
 لڳيون چشمن جون چوڪان، سيني اندر سرواهيون.
 زلف هن زور وار، چڻ ڪي نانگ ڪارا،
 ڪن ٿا ڏنگڻ جا وارا، وسري وڃن ٿيون وايون.
 عشق تنهنجي جون اوجان، مٿيون محبت جون موجدان،
 حسن تنهنجي جون فوجدان، اچن امالڪ ڪاهيون.
 ريس گلابي پائي، سرخي لپڻ ڪي لائي،
 گهورن سان دل گهائي، ويتر بي پرواهيون.
 "شاهه ولايت" ساري، مام ملي موجداري،
 موج محبت واري، ڳلي ڳلي ۾ ڳايون.
 ڪافي (روپ ايمن ڪلياڻ) :-

سڄڻ اڳڻ مون آيو، مولِي سو محبت ملايو،
 "خلق آدم اعليٰ صورت"، دلبر درشن پساو.
 "الانسان سري وانا سر"، ساجن سڀ ۾ سمايو.
 "ونحن اقرب" واعدو پاڙي، وستي ويران وسايو.
 بيڪ بشري برق اُتاري، موهن مک وڪلايو.
 "انا احمد بلاميمي"، احدثون عبيد سڏايو.
 شوقئون "شاهه ولايت" والي، رهبر هي رنگ لايو.
 ڪافي (روپ مالڪوس) :-

منهنجو يار مينهار سان ٿيو ملڻ جو سعيو،

ملڻ جو سعيو - الا - اصل ڪون رايو الا
 داتا هن دلي تي، ني ستت سڻائو - الا
 ڪمن ڪڇڻ ڪيترن، ڀاڳن ورايو - الا
 ميهري تنهن مهل ۾، سهڻيءَ پئي ساريو - الا
 "شاهه ولايت" ميهري سان، آهه موليٰ ملايو - الا
 ڪافي (روپ مالڪوس) :-

داتا سائين توڙ سائين وحدت سان وڌائين.
 بنا عشق الله جي ٻيا خيال، خوديءَ جا ڪپائين.
 محبت جي ميدان ۾، نانگو ڪري نچائين.
 بي خوديءَ جي باب جو، پيالو پرڪو پلائين.
 انا الحق جو ماري نعرو، سوريءَ سرچڙهائين.
 "شاهه ولايت" ڏي سهڻا سائين، نظر ڪري تنهارين.
 ڪافي (روپ تلنگا) :-

پنهل آيو آ پاڻ، ڪيچئون ڪشالا ڪاف ڪري.
 قرب جي قطري ڪيچ وساريس، ڏنائين پنيور جا پاڻ
 محبت جا وينوماڻ پري
 خوشيءَ منجهارن خان ڪٿي ٿيو، توڙي هيو اڻڄاڻ؛
 سڪ منجهان لڻا صاف ڪري.
 شوقئون "شاهه ولايت" آيو، پنهنجي رائي پاڻ،
 سورن جا آيو ساڻ پري.

ڪافي (روپ تلنگا) :-

ڏاڍو ڪري آيو عشق اُمارو، جيرو جان سڙي ويو سارو.
 عشق جي اثبات ڪيو، ماري ناطق نعرو.
 عشق اندر ۾ آتش لائي، ڪري جوش جبارو.
 "ولايت شاهه" تي ننڍي لاڪون، آيو الشو عشق اويارو.

انباھه ۾ آڙاھ

نهن ۾ ڇاڻي نماز

ڪافي (روپ تلنگا):

شمس ڪيو آ شعاع، اونداھي جي اسباب ڪي ڏاھي.
سامھون دلبر سان به دلبر، ڪھڙي آھي پرواھ
ھاڻي ڇڏيوسي حجاب ڪي لاھي.
بھشت دوزخ جي درڪار ناھي، اندر ۾ آھي اللہ
ڏوھ ڇڏياسي ثواب سان چاھي،
سيڪا صورت يار سڄڻ جي، سارو سمجھه لقاء،
بهرنگ جي پو باب ۾ ڪاھي.
”شاھه ولايت“ سان هميشه، پرين جو پرچاء.
ڪولي ڏس ته ڪتاب ۾ چاھي.

ڪافي (روپ تلنگا):

عشق ڪيو بيتاب، تاب ۽ تابا دور ڪياسي.
نياز نوڙت نينھن سيڪاريو، ڪسي ٿياسي ڪباب،
وھم وڌايون ڏور ڪياسي.
بار ملامت سرتي آيو، برھه ڪيو بي حجاب
هلڻ حجاب سڀ دور ڪياسي.
جام پرير هڳ ساقِيءَ پنياريو، شاھي شوق شراب،
موج منجھان مخمور ٿياسي.
بطھرڪم تطهير چيائين، پرين ڪيو آ پاڪ،
”شاھه ولايت“، مشهور ٿياسي.

ڪافي (روپ پھاڙي):

آيا انس دي اولي ماھي موهن ميم دي مرلي چاڻي
بن جوڳي رانجهن آڻي، درچوڄڪ چاڪ سڏائي،
ول ول آڪي ويس وٽائي، بره دي بين بجائي،
بن بشري پيد نيازي، او اپنا پوش اتاري.

انا عرب بلاعين اشاري، آڪي احمد بات بتائي.
 وو وحدت ونجهلي وجاندا، اوئي قالو قول بلاندا،
 آپ هي گيت انا الحق ڳاندا، انحد دوم مچائي.
 سرتاج کلنگي سھرا، ولفجر وکايا چھرا،
 الف داميم تي نينهن نظارا، ڪي چشم سجن چمڪائي.
 هو ڪي سائل مگندا ٻڪيا، ڏيون خير مٿڪون ان لکيا،
 آپ هي ٻين بجاوڻ سکيا، سانون ٿوڪ فراق سنائي.
 چوڙي ”شاهه ولايت“ شاهي، اتي رنگپور ٿي ڳتيا راهي،
 آپ هي سلطان آپ سپاهي، در در ڪريندا گدائي.
 صافي (روپ پهاڙي) :-

آيو ٿي انسان، محبت مهر ڪرڻ جي لئه.
 جڏهن عشق ڪئي هئي سرسي، تڏهن عرش ڇڏيائين ڪرسي،
 نينهڙو لائي ساز بنائي نڪري ٿيو نيشان.
 ميم جو برقعو پائي آيو احدئون عبيد سڏائي،
 سير ڪيائين عرش ماڻيائين، ساڳيو ٿي سلطان.
 ديد سان ديد ملائي اتي قاب قوسين الانبي،
 آواز نهاني الانساني، ساڳيو سر سبحان.
 اصلي هو بيمثلي جتان ٿي پيدا هئي مثلي،
 ”شاهه ولايت“ ڪيو نهايت، تسلي سان اعلان.

ڪافي (روپ پهاڙي) :-

آيو اڳڻ سجن مون، مون گهر سدائين آيو.
 نازڪ خيال منهنجو شب روز تو توڪن لئه،
 تنهنجي شهبه شڪن ڪيو، تنهنجي اکين اڙايو.
 يڪ بار تو ڏسن لئه آهي هر روز مون ٿينا،

جنهن ڏينهن ڏسان نه توکي، سو ڏينهن جن اجايو.
 سرتيون اوهان جي سمهن جا سڀ سور پئي پلم،
 اڄ محب مون ڪميٽي قريئون اچي ملايو.
 ”ولايت شاهه“ ٻنهي بهاري ٿلن ٿولاري،
 محبوب ٿيو آراضي، دلبر درشن پساو.

ڪافي (روپ پهاڙي)

اول وجود وساري، پوءِ ڏس وات ونڊر جي ووڙي.
 جسم جو ڪر تون وسارو، حق جو هن تون نعرو،
 وحدت وڃائي وارو، ٿي سرس سويارو
 پاڻ پنهنجو ڇڏ ماري.

دردن جو دود ڏکائي، محبت جو مڇ مچائي.
 پنهنجو تون پاڻ پچائي، ڏس تون عشق نچائي.
 ڀرت پنهل سان پاڙي.
 چئي مون حق جي حڪايت، گجهي آهي ڳالهه نهايت،
 شامل ٿيو ”شاهه ولايت“ هاديءَ وارو حال هدايت.
 لڳووت تنهنجي لاري.

ڪافي (روپ پهاڙي)

پاڻ هردي هادي ٿو ٻولي آيو الانساني چولي.
 خلق الانسان صورت الله، ڪل شيءِ قل هو الله،
 ڏس فهم فرقاني ٿولي.
 بيڪ بشري برقعو پائي، احڏئون آيو عبد سڏائي،
 اثباتي آدم جي اولي.
 قلب المؤمن عرش معليٰ مظهر ۾ آ موجود مولِي،
 آهي اهل فقر جي تولي.

ونحن اقرب نامر نشاني، جلوي جسم جي جاڳيو جاني،
 پس گجھ اندر ۾ ڳولي.
 صوفي ثابت سر کي سڃاڻي، دلبر دم کان دور نه ڄاڻي
 چڏ روح پنهنجو نه رولي.
 عدم کان هٿ قدم پائي، انا احمد قول ڪهائي،
 خاص خبر تدائي ڪولي.
 سير جي سانگي ٿي سيلاني، پوش پهري آيو الانساني،
 ”شاهه ولايت“ شوق جي شعلي.

ڪافي (روپ پهاڙي):-

پنهنجي ديس تي ڪاهيون ڪاهه، او پرديمي پڪيٽرا،
 فڌ ڪروني ساريون سارج، ونحن اقرب واعدو پاڙج
 تنهنجو هادي آهي همراه،
 جبل الوريد چني ڪير ٿو ڳالهائي، نفخت ائين الله ٿو فرمائي،
 رک وحدت جو ويساه
 وتعزل من تشاء وتزل من تشاء، پنهنجو ڪيائين پاڻ بنا،
 تون چو ٿين گمراه.
 عشق تنهنجو آهي الاهي، وحدت جو رک ورق ويساهي،
 تنهنجو والي ”ولايت شاهه“.

صدا روپ پهاڙي:-

پنمانا فيض ڪا پردي، فياضي شاهه جيلاني،
 بڪاري بن ڪي آئي هون، تيري درگاهه جيلاني.
 تر هي داتا هو جگه سنگتا، ڪوئي خالي نهين جاتا،
 جوئي آتا اسي پاتا، رندون ڪا راهه جيلاني.
 ياور هئي يتيمون ڪا، ضامن هئي ضعيفون ڪا،

غور ڪندي غريبون ڪا، رسد آگاهه جيلاني،
 سوالي هون تيري در پر، ميري ڪشتي ڪو پر نم ڪر،
 مقصد طالبان تصور، به خود ويساھ جيلاني،
 تم هي مختيار قدرت ڪا، به نبوت دار مملڪت ڪا،
 آسمان ڪي معرفت ڪا، منور ماه جيلاني،
 تم هي هو "شاھ ولايت" ڪا، صاحب سلطان سخاوت ڪا،
 تم هي فائز فياضت ڪا، فيض دزياد جيلاني،
 ڪافي (روپ پهاڙي)۔

ڇا ڪئون يار مونسان ڪري وئين جدائي،
 بنا يار تنهنجي رڻي ڪانه وائي،
 رهي آس دل ۾ سهڻا تون هليو وئين،
 سليان ڳالهه ڪنهن سان اندر جي اُهاڻي،
 آهيان مون اڪيلو، تنهنجا سو سلامي،
 ٻيهر ڪر الله لڳ اچڻ جي پلائي،
 ظلم ۽ دوري جي خبر ڪانه پيڙي،
 ٿري دل ڪي ويندين ڪري ڪا ڏاڍائي،
 "ولايت شاهه" وس کان ٿيو آهه بيوس،
 ايندين محب مون وٽ سڄڻ تون سدائي،

ڪافي (روپ پهاڙي)

دلبر ڪيو آدم ۾ آواز عشق جو،
 سهڻو تهين سان شامل آ ساز عشق جو،
 تندڙي وڃائي تن ۾ پڪي لڻي رکي تمامي،
 جوڙي ويندو آجائي جهاز عشق جو،
 دم در ڌمال دل ۾ ٻڌي خيال سان خلاصو،

نڪري خيال پوءِ ٿو خاصو پرواز عشق جو.
 غيب الساني گفـتـگـو آواز الاهي،
 سهڻو وڌي سدائين آغاز عشق جو.
 ”شاهه ولايت“ شوق جو شعلو چڙهيو شاهاني،
 نازل ٿيو نهاني آواز عشق جو.
 ڪافي (روپ پهاڙي)۔

دل تـمـ دلبر جي اڳيان، نذران آنذران آ،
 ڪن بيهن ڪنهن جون رٿان، سڀڪي ٿي تنهنجي هٿان.
 سر سچن تنهنجي مٿان، قربان آقربان آ.
 ڪيئي قرب سان قاتل ڪنا، مالڪن سر تي سنا.
 تنهنجي ملڻ لڻ من مٿا، مستان آمستان آ.
 دل جو آهي جو ڏٺي، قابو ڪيائين دل ڪٿي.
 ”شاهه ولايت“ واڌ وٺي، شڪران آشڪران آ.
 ڪافي (پهاڙي پوريا)۔

جاڏي تاڏي تون توريءَ ڪونه ڏسان ٿو ڪوئي،
 هيٺ مٿي هر جاءِ حاضر ناظر تون،
 ڇڏي شاهي تخت هزارو، نينهن منجهان اچي رکيئي نظارو،
 جڳ جو والي تون.
 ڇاڪ سڏائي واعدو پاڙيئي، چاهه منجهارون مينهنون چاريئي،
 هونگاري هون هون هون.
 محبت من تنهنجي کي موهيو بهشت منجهان بيزار ڪيو،
 گل پوکيئي گينون.
 جاڏي تاڏي هڪ هيڪڙائي، وٺي ”شاهه ولايت“ وائي،
 ٻولي تون هي تون.

ڪافي (روپ پهاڙي):

فراق ۾ ٿران ٿو ٿيريدار جي نموني.
 درد ڪيان گدائي پينار جي نموني.
 سرتيون هلو سفر ۾، گوليون پرين گهر گهر ۾،
 من ڪو اچي نظر ۾، مننار جي نموني.
 ماڻهون ڏين ٿا طعنا، لکين لوڪ جا بهانا،
 پاڻم گچيءَ ڳانا، سينگار جي نموني.
 اڪڙيون اوهان جون ڪچلي، جهلي ڪير سگهي تجلي،
 اپ ۾ ٻري ٿي بچلي، چمڪار جي نموني.
 چڙي ”شاهه ولايت“ شاهي، خوش ٿي ڪنير گدائي.
 پرين جو پاڻ مٽائي، واپار جي نموني.

ڪافي روپ پهاڙي:-

ڪيچي ويا ٿم ڪالهه، روئي روئي مون حال وڃايا
 ساڻي ساجهر سڀيت ڪري ويا، ڪانه لڌائون سڀيال
 جانب، جوءِ چڙي ويا جنهن دم، ساعت ڀانيا سو سال
 ڪري ويراڳي هو يا وطن تي، جيئن ڏ ڀانيا ته جنجال
 خوش ڪليا سي اڳڻ اسانجي، نانگا هئا ته نهال
 ”شاهه ولايت“ شان سڃاڻي، ايندا ننگي ننگ پال.

ڪافي روپ پهاڙي:-

سجدو ثواب سرڪي اعلان ازل آهي فرمودو فهم فرقان فرمان اول آهي.
 احڪام امر ايزدي، عزازيل کي عطا ٿيو، مسجود مڙهي ملائڪن، انسان اصل آهي.
 فنا في الشيخ شايد اگر چي آهي بت پرستي، طالب طواب ڪافر بتخان مثل آهي.
 فنا في الرسول برزخ تصور اسم محمد، فنا في الله کان فارغ بيان بقا بالله آهي.
 معبود مورت معنيٰ ساجا، صورت سندو مون، پوڄاري حسن آهيان جو دان مليل آهي.
 وجد الله ويساد سان واصل ”شاهه ولايت“، وحدت وجودي وارد وجدان وصال آهي.

کافی پہاڑی:-

صورت صفاتي سانگ سان، آيو پرين انسان ۾،
سهي سخن ثابت سچو، قول آهي قرآن ۾،
آدم جي اولي اسم، جاني جاڳيو جلوي جسم،
بيڪ بشر بنيا پسم، جوڙ جسي جسمان ۾،
ظاهر ظهور و ذات جو، انا الحق اثبات جو،
قادر قلزم ڪائنات جو، نرم ل نظر نشان ۾،
و نحن اقرب واعدو، قائم قديمي قاعدو،
ملڪن معلوم مشاهدو، متصوري ميدان ۾،
وجه الله ويساه سان، نوري نظاري نگاه سان،
وصل "ولايت شاهه" سان، احسن اندر ايوان ۾.

کافی روپ پھاڑی:-

مي جي ميخاني مان پياريو، پيالو ساقي شراب جلدي
پر پيئڻ سان پريم ٿيو پيدا، نينهن نشو ٿيو نواب جلدي.
نينهن اڳي نروار هو، پيگ ڪيو ويتر پڌر.
لوڪ کان لڄ نا ٿئي ٿي، نينهن هٿايو نقاب جلدي.
برهه ۾ بدنام ٿي، تنهنجي پريم ۾ پنندا وتون،
ڳلي ڳلي ۾ گيت ڳائي، توکي ڏسڻ آثواب جلدي.
عشق جي امداد ۾، موجان وٺون لڪ مرتبا،
ڏک سدائين ڏاج ٿيو، آيا اوهان ڏهون عذاب جلدي.
عشق احديت سندنو، رڳ رڳ ۾ رڳي ويو،
”شاهه ولايت“ شوق ۾، شامل ٿيو آهي شتاب جلدي.

کافی روپ وھاگے۔

پرین پسایو پاڻ، قاصد مون مقصود ٿياسي.
 قلب ۾ ڪعبو قائم ٿيو آ، ڄاڻ اهوئي ڄاڻ،

عابد مون معبود ٿياسي.

نفل نمازان ٿيون معاف مڙشي، رڳ رڳ ۾ آرهائ،

ساجد مون مسجود ٿياسي.

ڳالهه ڪنهن جي ڳڻتي ناهي، لٿي سا چڪتاڻ،

حامد مون محمود ٿياسي.

”شاهه ولايت“ شان سڃاتو، هاڏي همدم سان،

مام ملي موجود ٿياسي.

ڪافي روپ وهائجي:-

حسن تنهنجي تي مٺا عاشق جهان سارو آ.

انهيءَ ڳالهه جو شاهه قرآن سارو آ.

تير ابرو تيز وارا چوهه مان ڏاڍا چٽا،

بره جي بيمار کي سيني ۾ سٽڪارو آ.

مست دلبر تو ڪيا منصور وانگي ٿي ڪٺا،

انهن کي نينهن تنهنجي جو نشو خمارو آ.

هاڻي ساغر سوز مان جام جلالت جو ڏنو،

پيالو پريم جو هاڏيءَ مون کي پياريو آ.

نينهن تنهنجي نانگو ڪيو، سانگو ناهي سرساهه جو،

”شاهه ولايت“ شوق مان، ڏنو سراوهان کي سارو آ.

ڪافي روپ وهائجي:-

ڏس اوهان جي عشق ۾ ڪيئن حال ٿي رهيو.

بره ڏاڍي باهه ٻاري بئران ٿي رهيو.

اکڙيون، اکڙين ۾ اڙيون، تير تفنگي ٿي چڙهيا،

ساهه سيني مان سڌو، نيشان ٿي رهيو.

قربدار قرب ڪري، ديدار ڏي تون ڏيان ڌري،

ساعت توريءَ کانہ سري، ويران ٿي رھيو.
دل منھنجيءَ کي دلبر، ديوانو ڪيو تو،
پسي جلوو تنھنجو مٺا، هي مستان ٿي رھيو.
”شاھ ولايت“ حق ڪري، ٻيا خيال خطرا ترڪ ڪري،
’ويراڳ وحدت جو ڪري، آشيان ٿي رھيو.

ڪافي روپ راتو:-

تڏھن وحدت ۾ آ دل ونڱي، جڏھن سوز ساماڻو.
ڪاٺياري هن ڪاڪ تئون، هاڻي ڪيم لاڏاڻو.
هلي راڻي جي راڄ ۾، هن ٿوريءَ ڪيو ٿاڻو.
جوڳن جھڙا ويس ڪيا مون، آهيان نالي ٿاڻو.
ريڌو آهي راند ۾، مون سان راضي ٿيو راڻو.
”شاھ ولايت“ خيال ڪڍي، مٽي عاشق اڏاڻو.

ڪافي روپ راتو:-

ڪانگ اڏاريان ڪاڪ جا، شل راڻو ايندم رات.
ڪاٺياريءَ جي ڪاڪ تي، من جانب پاڻي جهات
سرتيون ساڄن کي ٿي ساريان، تن من ۾ ايها تات
موڻي اڄ من مينڌرا، مومل جي محلات
ڪانگ ٻڌائج مٺڙي ٻولي، لنو سڀا جهني لات،
ساه ڪان وڌل سوڍل جي آهي، محبت مٺڙي بات.
”شاھ ولايت“ محب مون ملندم، پرھ ٿئي پريات.

ڪافي روپ بياس:-

ڏي مست ميخاني مان ساقي، جام شوق شراب جو،
نينهن نشو مون ٿئي نهايت، الستي احباب جو.
سرڪ ساقي ڏيئي سخا ڪيو، جذبہ جام جلال جو،
سنسار سارو ٿئي عيان، هن عشق جي اسباب جو.

صاف ڪر ساغر پياري، بيخوديءَ جي باب جو،
 حال حاصل ٿئي هميشه، نينهن ننگ نواب جو،
 مرڪي ڏنائون سرڪي مونڪي، ويو هجڻ حجاب جو،
 نت موج ۾ مخمور ٿيس، پي جام آب ناب جو،
 پر ڪري پير مغان، پيالو ڏنو پريم جو،
 ”شاهه ولايت“ کي عطا ٿيو، فيص درياه فيضاب جو.

ڪافي روپ پيڙو:-

چم چم چچڪان چيرن لاي، ناچو عشق نچايا يار،
 سانول آيا پاڻ سينگاري، زينت زر ڪناري داري،
 باهه ڏنائون بيهڻ سان باري، محبت مڇ مچاڻي يار،
 دلبر جاڏي دیدان لائن، خون ڪوڻ لڻه خيال ڪپائن،
 مشتاقن کي ماري مچائن، گهوت هزارين گهايا يار،
 گيت ڳڻن سان ڳائڻ ويراڳي، ماڳ ميخاني جا محڪم ماڳي،
 صاف سڃاتئون صورت ساڳي مولِي محب ملايا يار،
 ”شاهه ولايت“ شامل جن سان، فيض فياضي ڪامل تن سان،
 راضي رهبر روز رندن سان، هاديءَ هل هلايا يار.

ڪافي روپ پيڙو:-

موري آڻ رهي درشن کي نازنوا نيئن کي،
 ديد درس وڪلا تو دم دم، پيگ پلاو پيالي پرئم،
 پياس پڙي پرسن کي، موري آڻ رهي درشن کي،
 گيت ڳڻن گن گرڪا گائون، سرت نرت ڪا سازينائون،
 تار بجاتن من کي، موري آڻ رهي درشن کي،
 ستگر ڪا جس گائون گانا، اپني آپ ڪو آپ پچانا،
 پيد پياس پچن کي، موري آڻ رهي درشن کي.

پياس پيا ڪي ملني ڪي، شاهي بهار وصل ليني ڪي،
 پرت لڳي بچين ڪي، موري آڻ رهي درشن ڪي.
 روپ سروب پيد بتائون انحد باجي بگل بجائون،
 توم توم نوم تن نن ڪي، موري آڻ رهي درشن ڪي.
 ”شاهه ولايت“ شيواگر ڪي، سرت سنائون سرگم سر ڪي،
 چيم چيم چيم چن نن ڪي، موري آڻ رهي درشن ڪي.
 ڪافي روپ پيم:-

پائي پيچ پنهل مون سان پيار ڪيو، لائي نينهن ننگ نروار ڪيو.
 دم قدم ۽ لوح لخم اهو پاڻ آهي منجهه جان جسم،
 ”فاذ ڪروني اذ ڪرقم“ واعدو ونحن وارو وار ڪيو.
 پير مغان جڏهن پاڻ پسايو، هر صورت ۾ سر سمجهايو،
 هاڻي سانگ ناھي ڪو پيو سعيو، ويهي وحدت جو واپار ڪيو.
 تار توحيد جي تات اٿم، سڪ ساجن جي ڏينهن رات اٿم
 اهي عشق تنهنجي جا اوقات اٿم، جن جان جسم ۾ جار ڪيو.
 ”شاهه ولايت“ شاه مليو، مونڪي آدمئون ته الله مليو،
 اهو وحدت جو ويسا مليو، جنهن انا الحق اظهار ڪيو.

ڪافي روپ پيم:-

محب منا منار، يار دل توسان اڙي وئي.
 راتيان ڏينهان آهون ڪريان ٿو، آءُ دانهن سڻي دلدار.
 هاڻي هينئن تون ويهه نه وساري، آءُ قرب ڪري قربدار.
 جا ڪون ڪري وئين يار جدائي، ماريو آئون مونجهار
 آءُ هلي هڪ وار اڳڻ منهنجي، سر صدق ڪيان سو وار.
 صورت سهڻي يار سڄڻ جي، خوني نيڻ خمار.
 ”شاهه ولايت“ جي دل موهي، پرين جي ته پيار.

ڪافي روپ آسا:-

آڏو تن آيون، سوريءَ جي سرانجام جون خبرون.
 ٻڌي نهال ٿيا هن نانگا، سندرا اچن ساهيون
 گاروڙي گر ڏي هليا، لاڳاپا لاهيون
 گوش گنگا ڏي آهي تن جو، پير پورب پايون.
 فيض درياهي فيض جون، ڪيون بگن شاهه پلايون
 سر ڏين لئه. "شاهه ولايت"، اچي ڪات مئون ڪاهيون.

دور دراز آڙاھ

ڪافي روپ آسا:-

آيو پرين اندر ۾ باقي حجاب ڪهڙو،
 پردو پيو پتر ۾ باقي نقاب ڪهڙو.
 پيدا ٿيو آدم صورت منجهان الاهي،
 سمايو سيني ۾ باقي خراب ڪهڙو.
 دلبر جا داب ڏڙڪا جيتو آهي جدائي،
 دم دم پرين نظر ۾ باقي عذاب ڪهڙو.
 حيران ٿيا حورن تي عقيبي سندا جي طالب،
 پرديد مون دلبر ۾ زياده ثواب ڪهڙو.
 مرد موليٰ جا مائل اڙندا نه ڪنهن ۾ عاشق،
 جن جي صفائي گهر ۾ تن سان حساب ڪهڙو.
 شاهي آ "شاهه ولايت" واري وڃائي وحدت،
 بنالي پرين بشر ۾ زياده نواب ڪهڙو.

ڪافي روپ آسا:-

جيءَ ۾ جانب جوڙيون جايون چوٽا ٿيو دلگير،
 عشق ڪيو امداد اسانتي محلي آيو مير، جنهن جي آس اندر ۾ اڪير.
 جنهنجي جدائيءَ جا جان منهنجيءَ ۾ تڪا لڳا هن تير،
 ٿڌا چيئي ڇڏيائين ميٽي، وهندي وارث وير.

خوش ڪلي ٿو اڱڻ اسانجي شان وارو شه مير،
 پرين پڪاري، پيگ پياري خوشيءَ منجهان ڪنڊ ڪير،
 ونجن اقرب واعدو پاڙي سالم ٿيو ته مديرو،
 اوت جو اولو، ٿاڙي چولو، چاڪ ڪيائين چير،
 ”شاهه ولايت“ شامل ٿيو حاضري حضرت پير،
 اڏني اشاري، مٿا جيئاري فيض وارو ته فقير،
 ڪافي روپ آسا:-

شه شاهه شهباز، رند وٺن ٿا راز تنهنجو،
 شوق تنهنجي جون چمڪن چيريون،
 وڃن گهند گهڙيال ۽ پيرين، عرش وڃن آواز
 هلن جيڪي در ڪان اندر
 مرد زالون ڪن مست قلندر، نوڙت ساڻ نياز
 دم دم ڌمالان تنهنجي در تي
 ناڱا نچن ٿا پهر پهر تي، ڪوپا ڪن ٿا ڪواز
 نيڪيئيءَ جي ملي آ واڏائي،
 ”شاهه ولايت“ شادي ڳائي، ڪٿي سهڻا ساز
 ڪافي روپ آسا:-
 (برهم آڙاھ)

غازي نه ڪن ٿا غفلت دم ۾ خيال دم جو،
 اٿن، ويهن، سمهن ۾، ڪم ۾، خيال دم جو
 بي سرت ساهه جي ڄڻ، حيوان هن هميشه
 انسان کي سڃاڻن ثابت مثال دم جو،
 هٿڙي جنين جدائي، اڳتي سي چاڪي ڏسندا،
 حاصل ٿي جن هدايت ڪن ٿا وصال دم جو،
 غير ڪئون روزا رکيائون، پرت جي تن کي پياس،

نوڙت سنڌي نماز سان، ڪن ٿا ڪمال ڊم جو.
جيڪي ٿيا جيئري جدا، پر جهايا پير مغان،
”شاهه ولايت“ تن کي، حاصل ٿيو حال ڊم جو.

ڪافي (روپ بسنت:-

اچي بيٺو آيار اڏيءَ تي، ڪڏي ڪوپا ڪنڌ ڪپاءِ.
هٿين پنهنجي پاڻ ڪهي ٿو، ويهه نه ويرم هڪڙيءَ لاءِ.
برهه جي بجلي چمڪي تنهنجي، پتنگ جان پاڻ پچاءِ
هٿي جا اميد هنجي اندر ۾، پنهنجي من جون مرادون پاءِ.
”شاهه ولايت“ سنڀري آيو، ڪهر پرين هاڻي ڪات وهاءِ.

ڪافي (روپ بسنت:-

برهه بسنت پلي ڪري آيو، باغن ۾ ٿي بهاري وي
هر چمن ۾ هاڪ حسن جي، گلن ڪئي گلزار وي
نيون نوري وهن نهاني، چارئي چشما جاري وي
بحر تنهن جي تاب ۾ طالب، تار ترن اوپاري وي
لهر لوڏيندي ڪينڪي تن کي، برهه جنين کي باري وي
پرير پلي پيو ”شاهه ولايت“، ٿي آخيار خماري وي

ڪافي (روپ بسنت:-

سهڻي صورت يار سچڻ جي، پسي ٿياسِي مست مدام
فاڌ ڪروني اڌ ڪر ڪم ميان، تار اوھان لئه طلب تمام
عشق اندر ۾ آتش لائي، توڻ ڪونهي ڪو آرام
انا الحق جو ماري نعرو، سوريءَ سر آ سرانجام.
”شاهه ولايت“ ڪين ڇڏيندا، اصل ڪئون آهي انجام.

ڪافي (روپ بسنت:-

نسنگ نانگو نينهن ڪيو آ، عشق ڪيو اثبات
پرير پيالو ساقيءَ پياريو، جام جلالت جوش جياريو

جنهن سڃاڻي پنهنجي ذات،
 نينهن نشو جڏهن ظاهر ٿيڙو، هٿن حجاب سڀ ٻاهر ويڙو
 پسي تنهنجي تجلي تاب
 جلوي جوش جيلاني واري، ڏسڻ سان وڌو جيءَ جِياري
 ڪانه آهي ٻي وائي وات
 ”شاهه ولايت“ يار ڏيکاري، سڪ سيني ۾ پنهنجي ساري
 تار سدائين تنهنجي تات

ڪافي:-

ريءَ هٿن پرين هاج سيڪاري پير بنا رفتار سڄڻ جي
 ٻي گوشتي پرين بات بتائي لاشان للڪاريو سڄڻ جي.
 غازي گم ٿي سڻ باگوشتي گفت مٺي گهڪار سڄڻ جي
 مام مفاجي مانجهي ماري جن سيئي گفتار سڄڻ جي
 روز شب آه شاهه ولايت ساعت ساعت ۾ سار سڄڻ جي.

ڪافي:-

آهي اصل کان اقرار سهڻا توسان توسان.
 پرين اسان جي پياس پڄاڻي واه وحدت جي تند وڄاڻي.
 آهي لونءَ لونءَ ۾ لغار سهڻا توسان توسان
 سيند سنواري سرمون پايون هار گلابي گل سجايون
 سيئي نهن ٿا سينگار سهڻا توسان توسان
 هوڏهون حسن جون فوجان سينگار يون هٿيار هٿن ۾ تير تراريون
 بيحد پڙجيون بيشمار سهڻا توسان توسان
 خلق الادم صورت ساري شاهه ولايت مام هوچاري
 تڏهن پيدا ٿيو آ پيار سهڻا توسان توسان

ڪافي:-

سهڻل جو سينگار وڻيو آ مون کي سهڻل جو سينگار

سرتي سونهن شملي ٺاهي موڙن جي مٿان موج الاهي

جوڙ عجب جستار

جامون پهرين آيو جاني خلق آدم صورت ٺاهي

نور منجهان نروار

ڪهڙو پيڙس روح ۾ رايو احد منجهارئون عبد ٿي آيو.

مريض جو مختيار

چڏي شاهه ولايت شاهي ڪيڏي عشق ڪئي ادائي

محبت جو ميهار

ڪافي:-

عشق ڪيو آ امارو اندر منهنجي ۾

اسم جسم ۾ عشق جي آتش درد لايو ڌوڪارو

سرس سج کان تاب تجلو چشمن جو چمڪارو

ميخ محبت جي من منهنجي ۾ ونگ وحدانيت وارو

اڳڻ منهنجي دلير آيو جاني هڻي نيهن نغارو

فيض فياضي قائم ٿيو هڻي ان الحق نعرو

شاهه ولايت شامل توسان توسان نيئن جو ته نظارو

ڪافي:-

عاشقن کي انتظار بي قرار ٿي بيشمار

دريدر دانهون ڪنداسي وتن ويراڳي بار بار

بس برهه وارن کي ناهي ٿيا برابر بيقرار

رت رتن سي روز راڙو زاري تنين کي زار زار

اڪين آجن کي لٽيو وتن ليلائيندا لاچار

حاصل تنن کي حال ٿيو روئن نهاري نار نار

توڙي طعنن ڏين تنين کي لوڪ لوئن لڪ هزار
 جوڙي پائن جان تي سرس سي سمجھي سينگار
 ”شاهه ولايت“ ڇا ڪري برهه جو ٿي پيو بيمار
 ديدار دلبر جي بنا دوا ناهي ڪا ڪارگر

ڪافي:-

عشق علي برهه بالا ڪيا ڪشالا ڪيترا
 نينهن نرالا چشم چالا ڪيا ڪشالا ڪيترا
 عشق ڳاري عشق ماري جلد جاري جوش مان
 پيالو پياري دل اوجاري سرت وارا ڪيترا
 عشق ابدي عشق احدي عشق مهدي آمار
 ڪري هادي ٿو منادي مئي ڪشالا ڪيترا
 چشم چوري وڌو جهوري قيس قابل ڪار ڪي
 هير لاري چاڪ چاري چوان نالا ڪيترا
 آ نهايت ”شاهه ولايت“ اها آيت عشق جي
 سالڪ سمجھي پرهون پرجهي خوش خيالا ڪيترا

ڪافي:-

آهي اڃايل عشق جو سرتون سان ٿو سٺي
 منهن ڏسڻ محبوب لئي جيءَ منهنجو ٿو چلي.
 عشق جي ڪرڪا عنايت شوق شامل مون ٿئي.
 پير پاءِ پينارا اچي ننڍر نمائيءَ جي ڳلي.
 سڪ اندر سيني سدائين موج محبت جي ملي.
 مست ۽ مخمور ڪر ڀرت بئي منهنجي پلي.
 جهيڙا جتيون جڳ سندا مهڻا ملامت مون مٿي.
 سي سڀني سرتي ستم خلق پئي توڙي ڪاڏي.

توريءَ شاھ ولایت کي عیش آرام ٿو وٺي
درد آ دیدار جو منهنجو روح توسان پيو رلي.

کافي:-

سوري ڀر سر انجام ڀرجوش کيتا
عشق اندر وڃ شور مڃايا سڀ چين سک آرام فراموش کيتا
الست بربڪم قالو بلا باهوش کيتا
ونحن اقرب آپ کهايا الست دا انجام باگوش کيتا.
خلق انسان صورت علي موتو والي مام مدهوش کيتا.
مست کلال دي ميخاني وڃ ساقي والا جام مٺي نوش کيتا.
سانگ صفات دي وڃ آئي العشق دا الحام زير پرش کيتا
موتو قبل الانت موتو مغان والي مام مدهوش کيتا.
فوج حسن دي کيتي چڙهائي سٽي سوز بره صمصام بي هوش کيتا
”شاھ ولایت“ شوق نچندا ست خيال خودي دا خام خاموش کيتا.

کافي (روپ پيروي):-

پاڻ وڃائي پوءِ ڏس پرکي، پاڻ ۾ پيهي ڏس تون پاڻ.
جوڳي جان ۾ پائج جهاتي، اول نفی آءِ پوءِ اثباتي،
خيال خماري کولج کان
دم قدم سان دلبر سائين، خيال خوديءَ کي کائين کپائين،
موج الاهي من ۾ ماڻ
ساعت جو ڪر سنڀارو، اچڻ وڃڻ جو سمجھ اشارو.
حاضر هر دم هادي ڄاڻ.
شڪر مليو آ ”شاھ ولایت“، هاديءَ وارو حال هدايت،
ساه پساه ۾ سائين ساڻ

کافي پيروي:-

پرديسي پيارا ديس تنهنجو آ کٽي، کاڏهون آيو آهين هتي

عرش و جي نت ٿي آشياني، لعلن آهين تون لامڪاني
 آپ زمين ناهي جتي،
 روپ تنهنو آجانب جوڳي، ڪام ڪروڙ ۾ ڪيئن ٿين روڳي،
 رٿون ڪهڙيون ٿورڻين
 ڪهڙي سانگ سڄڻ هت آئين، ڪاڏهون آيو آهين ڪاڏي ڪاهين
 ملڪ تنهنجو آ مٿي،
 دنيا مان ڇا حاصل ٿيندءِ، ڏوتي ڌڪ ڏيئي نرڳ ۾ نيندڻي
 چوڻان وجهندءِ چٽي
 ”شاهه ولايت“ شوق سان هل تون، ڏيس امن ۾ ٿي داخل تون
 غم طلب آهي نٿي.

سر هير رانجهن سبي حرفي (الف):

اڪير ماهي دي مٿنون اهسي روز ازل دي.
 مين نمائي نال رانجهن دي آهئس آپ اصل دي.
 چٽيان چڱيان هيرا سهڻين مٿن نڪار نسل دي.
 يار ”ولايت“ ڪرم ڪري ڇا واري واڳ وصل دي.

بي:

بي بيموس ٿيئان يارو بار بوهه دا باري
 عشق دي منزل اولڙا اوکي رهندا جوش جگروچ جاري.
 لک دلبر دي ڪول سهاون اک ڌار ڪيتوني ڌاري.
 يار ولايت ڪرم چاملي هڪ واري.

ٺٽي:

تانگهه تهاڏي توڙ ڪنن تن من ساڏا تيا.
 انگ ازل دا ايون لکيا آها روز ازل دارايا
 قيد ڪرڪي ڪيهي ساڏي نال نيهر الايا.

”شاھ ۽ ولايت“ چوڙ ڪي شاھي سانگ ساڏي ات آيا.

شي

ثابت نينهن نفي ڪر ڪي سڪ سوز دي سرڪ پلائي
رنگپور دي وچ آڪي رائجهن موهن مام ملائي
ماھيوال محب ميثاقي مئون چاميخ محبت دي لائي
شوقئون شاھ ۽ ولايت والي آبي رمز رلائي.

جيم

جيم جوڳي جادوگر جادو جوڙ ڪي منتر منڊ چلايا.
عشق اندر وچ آتش لائي جوشان جوش جلايا
ساڏي نال جڏان سانول سهڻي گهندوڪول ڪي کل الايا.
يار ولايت مندر ميڏي آڪي موهن مک وڪلايا.

هي

حال ساڏا مظلوم تئون ڪي جائن ڪيڙي پيڙي.
جڏيان سرتيان جهڻڪان ڏيون ڪرن جهڳڙي جهيڙي.
بخت مڏي وچ ايون لڪيان پڪي پنہ ڳيان عشق اوڙي.
يسار ولايت پھم قول اسادي آوس ساڏي نيسيڙي.

هي

خيال تسانا باقي باقي سانون ڏوجھالوڪ نہ پانوين
پھون خوش ٿيون اتي خوشيان مناوان جي وت ڏوليا آوين
سرھي سبيج وچاوان ماھي ساڏي اجڙي جھوڪ وساوين
يار ولايت اڱڻ اسادي آڪي هڪوار ٿيسرڙا پاوين.

ڊال

ڊال ميڏي ايون منگدي تي دلبر نال مين هروان
محبت والي مٿڪي چن چن ڪر هار ڳلي دا پاوان
دن رين، ڏکي سڪ چين نہ آوي ڪيئن وت سبيج تي سوان

يارولايت تيڏي ڪيتي مين پيلي نت نتا روٺان
ڏال:-

ڏال ڏڪر نام تهاڏا دم دم ورد پڪاوان
صورت تصور نقشا نظروچ دل مسجود بناوان
بت خاني بهت پوڄاري بن تپشي تلڪ لڳاوان
عشق تيڏي وچ يارولايت مٺن عاشق نام ڌراوان
ري:-

ري رمز رنگي رانجهن والي لڳ ڳئي نوڪ نينان دي:
نرالي سڪ دي سرڪي صاف ڪيٽا پر پريم دي پيالي
شاهه ولايت شوق شراب طهورا ڪيفي جام ڪلالي.
مُغان دي ميخاني وچون بن ڳيوسي مست ملنگ موالي.
زي:-

زي زلف زنا رپيا وچ ڳل دي اتي پل ڳيا دين ايماني
درد وصال وڪروحدت ڪوليا عشق دڪاني
سودا سردا ڏيوسن گهندا قرض پراڻي
يار ولايت ورهه واپاري دل درد برهه بياني.
سڀين:-

سڀين سوداگر بڻڪي رانجهن رنگپوردي وچ آئي.
روپ رنگوپهن پوشاڪان سهسين ويس وٽائي
بيگ بشري وچ پيد نياري ساجن آپ سمائي.
يار ولايت جوڳي بڻڪي ميم دي مرلي چائي.
شين:-

شين عاشقان نون شيدا ڪرڪي شوق تيڏي شهيد ڪيٽا.
موهه گهيتائي مشتاقان نون درد تيڏي دريدر ڪيٽا.
بيزربالي ابرهه تسادي خالص خريد ڪيٽا.

يار ولايت وجد ويراڳي محبت مار مزيد ڪيتا.

صاد:-

صاد صاحب تخت هزاري دا عشقئون اپني آندا
بڻڪي منجهيان چرواڻ والي درچوچڪ چاڪ سڏاڏا
سيردي سانگي بن سيلاني ڳلي ڳلي ڪڙا ڳاوندا
شاهه ولايت يار پيارا بيشڪ مينون پاوندا

ضاد:-

ضاد ضرورت ذوق ڪيتي قصد ڪيتس اٿ آوڻدا
روپ سرويچي رنگ رسايا صورت ساز بڻا وندا
انس دي اولي آڪر ماهي لڪڙا ڪيتس لڻي پاوڻدا
يار ولايت ڪرم ڪيتا ناتي نيڪ نپاوڻ دا

طوئي:-

طوئي طالب تيڏي نان دامين تون ماهي ميڏا سائين.
عشق تيڏي ديان من وچ ميڏي بلديان برهه ديان باهين
سنگيان وچ سهاڳ ٿيون جي وٽ جانب چاهين
يار ولايت به قول اساڏي من ديان مونجهان لاهين.

ظوئي:-

ظوئي ظاهر باطن ذوق تيڏق آڪي درد دکائي دونهين
ازل ڪنون منظور هويا هيرتي رانجهن ڏونهين
نيهن تيڏي دانا واقف هاسي سڪ سوز ڪيتا سونهين
يار ولايت ننگ ناقص دا پرين پالڻهار توهين.

عين:-

عين عشق تيڏي اظهار ڪيتا لڳاوان ڳل وچ مالها پاوان
تسبي توڙڪي تلڪ لڳاوان ڳل وچ مالها پاوان
مسجد جاوان ڪي مندر جاوان ڪيون وٽ يار مناوان
يار ولايت جيون راضي ٿيون ووئي بيڪ بناوان

غین:-

غین غیرنھین ھر جاءِ ھاڊي ھني ھر رنگ ڍنگ دي وچ حاضر
بشري بيڪ بنايس بازي مظهر ديوچ ماھر
الانسان سري وانا سرھو آپ کيتاھي ظاھر
شاھ ولایت نام ڌراوي نيھن کٽس ھن ظاھر

ھي:-

في فڪر ٻھون ھن ڌڪر تيڏا اتي عشق کيتا مجبور
اولاس پيران تي عرض ڪران مينون محب ڪرين منظور
لوڪ ساري دي طعني مھڻي ميڏا روح کيتا رنجور
يار ولایت اک وار ملي ڌڪ درد ٿيون سب دور

ڪاف:-

ڪاف ڪرم ڪرڪي ڳل لاءِ سانون ٻھون ڌڪي حال ھجردي
سوز فراق صدمتم کيتا سوين صدمين سول صغردي.
آھ ڪران تي اولاس پيران ٿي ڳڻي جاري جوش جگردي.
يار ولایت جڏان نظريال ڪر ڌڪ ٿيون سڀ دوري.

لام:-

لام لطف تي لڪ احسان منان ڪرين ساڏي نال ميلاپ
درد ڪنون الاپ گھر ٻار تي ست سينگار سڀ
ميــــــــن چوڙيا لوڪ لاڳاپي
يار ولایت پڪي تيري پيٽان تيري نال پيرار ھن.

ميم:-

ميم ماھي ملي تان سھاڳڻ ٿيون ڪر سينگار سُرڪي لاوان
ڪجل پاوان تي سيند چناوان مين مجلس موج ملھاوان
محبت والي اک مندر بڻاوان سڀ سرتيان سھيليان سڏاوان
يار ولایت رھ نال ساڏي تيري دم دم درشن پاوان

نون:-

نون ناقص کون منظور ڪرين مين ڪوجهي ڪملي ڪالي.
مين بدڪار اوڳڻ هاري شاهي شان تيڏا هئنه عالي.
مين وچ عيب اپار ڪئي آهان حال ڪنون بيحالي
جهنگ دي چٽي مين هير نماڻي تون شاهه ولايت والي.

واء:-

واء وصل دي گهول ڳئي ڪائي پهون هجر ڪيتا حال هيڻي
جڳ ساري ويان توکان ڏوجهي لوڪ ڏيندي طعني مهڻي
سنگيان ستاون تن من تپاون اتي ڏينديان جهڻڪان جهڻي
”يار ولايت“ مٿن نت نال ساڏي وس پيا سانول سهڻي

هم:-

هڻن هادي سڻ حال ساڏا درد ڪنون درمنانديان
مٿن بيڪس ناقصد تي آسرياني برهه تيڏي دي بانديان
مٿن سڪ سوڙ تيڏي سرشار ڪيتا ورهه ڪنون نا وانديان
مٿن ”يار ولايت“ روزازل دي نيهن تيڏي نال لانديان

لا:-

لڳيان مٿن تيڏي لاري چوڙڪي ڪڙم قبيل سارا
ننگ نبهاوين نال رلاوين مٿن وچڙي ڪون مل يارا
وملن ڪنو ٻي وطن ٿيو تيڏي نت دلارا
يار ولايت عشق تيڏي دامڪون ازل ابد دا سهارا

پ:-

ميڏي هڻي انشالله ماهي آپ مندر ميڏي آوين
سينا سيڄ بنا ڪر بيٺا رهين مڙڪي مول نه جاوين
ٻه ڪول ساڏي ڪجهه ٻول مٺا سانون الفت نال الاوين
يار ولايت نت وسدان رهين اتي نيهن ساڏي ناول لاوين.

نئون:-

نئون ناقص ڪون منظور ڪرين مين ڪو جهي ڪملي ڪالي.
مين بدڪار اوڳڻ هاري شاهي شان تيڏا هڻه عالي.
مين وچ عيب اپار ڪئي آهان حال ڪنون بيحالي
جهنگ دي چٽي مين هير نمائي تون شاهه ولايت والي.

واڻ:-

واڻ وصل دي گهول ڳڻي ڪائي پهون هجر ڪيتا حال هيئي
جڳ ساري ويان توکان ڏوجهي لوڪ ڏيندي طعني مهڻي
سنگيان ستاون تن من تپاون اتي ڏينديان جهڻڪان جهڻي
”يار ولايت“ مٿن نت نال ساڏي وس پيا سانول سهڻي

هه:-

هڻن هادي سن حال ساڏا درد ڪنون درمنانديان
مٿن بيڪس ناقصد تي آسرياني برهه تيڏي دي بانديان
مٿن سڪ سوز تيڏي سرشار ڪيتا ورهه ڪنون نا وانديان
مٿن ”يار ولايت“ روزازل دي نيهن تيڏي نال لانديان

لا:-

لڳيان مٿن تيڏي لاري چوڙڪي ڪڙم قبيل سارا
ننگ نبهاوين نال رلاوين مٿن وچڙي ڪون مل يارا
وملن ڪنو ٻي وطن ٿيو تيڏي نت دلارا
يار ولايت عشق تيڏي دامڪون ازل ابد دا سهارا

هه:-

ميڏي هڻي انشالله ماهي آپ مندر ميڏي آوين
سينا سيج بنا ڪر بيٺا رهين مڙڪي مول نه جاوين
پهه ڪول ساڏي ڪجهه ٻول منا سانون الفت نال الاوين
يار ولايت نت وسدان رهين اتي نيهن ساڏي ناول لاوين.

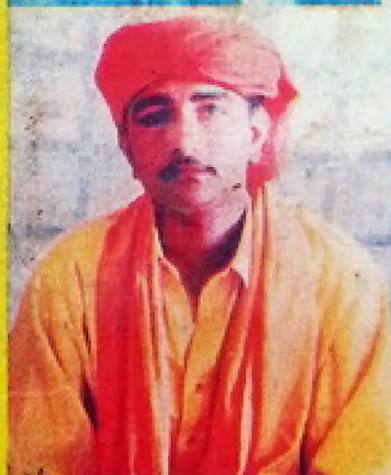
فيض درياھ جو دروازو جيڪو
هر وقت کليل نظر ايندو آھي

مزار مبارڪ داتا ولايت شاھ جيلاني

فيض درياھي
باغ جا گل

فيض درياھ جي مٽي جيڪا
هر مرض جي لاءِ شفاء آھي

صوفي شفيق محمد صوفي صاحب مزار مبارڪ جيلاني